EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 118, 1 Nisan '95

Sömürgeci TC'nin Güney Kürdistan işgali

Türk ordusu Kürdistan'dan defolsun!

Sömürgeci sermaye devleti TC 35-40 bin kişilik bir askeri güçle ve büyük bir kampanya eşliğinde Güney Kürdistan'ı işgal etti. Sermayenin cahilliği ile de ünlenen başbakanına göre, "bu Plevne'den bu yana gerçekleşmiş en büyük askeri harekat"tı! "PKK'nın bu sefer işi bitecek"ti! "Ya teslim olacaklar, ya ölecekler"di!

İşgalin üzerinden on günü aşkın bir süre geçmiş bulunuyor. Bu süre zarfında sonuç işgalciler için tam bir fiyaskodur. Onlar Kürt halkına karşı yürüttükleri savaşta öldürdükleri yurtsever sayısını başarının en önemli ölçüsü olarak kullanageldiler. Bu aynı militarist ölçüyle bakıldığında işgalci TC ordusu için ortada bir başarı yoktur. Resmi olarak açıklanan "ölü ele geçen PKK'lı sayısı" son derece düşüktür. Verilen rakamın önemli bir bölümünün abartma olduğu da düşünülürse, işgalcilerin başarısızlığı çok daha açık hale gelir.

Sömürgeci devlet bu açık fiyaskoyu örtbas etmek için kendisini daha da gülünç duruma düşüren yeni başarı ölçülerine başvurmaktadır. MGK'nın yaptığı açıklamaya göre operasyonun başarısı karşı tarafa verilen fiziki kayıpla değil, ele geçirilen silah ve mühimmat miktarıyla ölçülmelidir. Ne var ki bu açıklamanın ardından burjuva basında çıkan başka haberler, bu "başarı"nın da ciddiyetten yoksun olduğunu göstermektedir. Burjuva basının dış basından aktararak verdiği bir habere göre, ele geçirilen silahlar çok büyük ölçüde eski ve işe yaramaz durumdadır.

İşgalin ardından geçen on günlük sürenin ortaya koyduğu tablo, çok büyük mali kaynakları "görünmeyen güçlerle" savaşmak için tüketen bir devlet gerçeğidir. "Görünmeyen" PKK'lıların ise nereye gittiği henüz bilinmemektedir! Bir görüşe göre PKK'lılar sivil halkın arasına karışmıştır. Bir başka görüşe göre ise yeraltında inşa ettikleri dehlizlerde yaşamaktadırlar. Kısacası işgalin PKK'yı bitirme iddiasıyla ilgili bölümü tam bir komediye dönüşmüş durumdadır.

Askeri açıdan durum budur. Politik açıdan ise ortada başarı bir yana, yeni bir sorunlar yumağı vardır. Sermaye devleti Güney Kürdistan macerasıyla yeni bir batağa batmıştır. Dahası, BM'nin TC ile PKK'yı savaşan taraflar kabul eden işgal sonrası bazı açıklamaları Türk devletini büyük bir siyasal açmazla da yüzyüze bırakmıştır.

* * *

Her geçen gün daha da belirginleşen olaylar, son askeri harekatın basit bir "sınır ötesi operasyon" kapsamını aştığını göstermektedir. Demirel'in "bir yıl sürer" açıklaması, ardından kalıcı bir "güvenlik kuşağı" ya da "tampon bölge" oluşturulması projeleri, sermaye devletinin, bazı uzun vadeli hesapları olduğunu ortaya koymaktadır.

Sömürgeci devlet Güney Kürdistan'da bugün yaşanmakta olan otorite boşluğunun PKK'nın işine yaradığının, Kürt ulusal hareketinin güçlenmesine zemin oluşturduğunun farkındadır. Körfez savaşının ardından oluşan ve KDP-YNK çatışmasıyla süren bu

otorite boşluğu, Kürt ulusal hareketine son derece önemli bir inisiyatif alanı yaratmaktadır. Sömürgeci sermaye devleti bu durum değiştirilemediği müddetçe Kürt ulusal hareketine kalıcı bir darbe indiremeyeceğini düşünmektedir. Bu nedenle operasyonu mümkün olduğunca uzun bir süreye yaymak ve olanaklıysa bu topraklarda kalıcı güç bulundurmak, sömürgeci sermaye devletinin hesaplarından biri olarak gözükmektedir.

Ayrıca, sömürgeci sermaye devletinin bu hesaplarına başka bazı hesaplarla ABD emperyalizminin de zımni bir destek verdiği görülmektedir. Bunu destekler bazı önemli belirtiler de mevcuttur. Saddam yönetimini deviremeyen ve kendi güdümündeki bir Kürt federe devleti projesine işlerlik kazandıramayan ABD emperyalizmi, Güney Kürdistan'daki boşluğu Türkiye'nin yardımıyla doldurmak amacında gözükmektedir. Dolayısıyla burada Türkiye'ye düşen bir kez daha ABD emperyalizmine taşeronluk etmektir. Nitekim sömürgeci devletin, Güney Kürdistan'da Çekiç Güç bünyesinde yeni bir güvenlik sistemi kurulması doğrultusunda ABD emperyalizmi şahsında başlattığı girişimler, yukarıdaki iddiayı doğrular nitelikte gelişmelerdir. Böylece Türk devleti Musul ve Kerkük üzerindeki yayılmacı hedeflerini gerçekleştirme şansı elde ederken, ABD emperyalizminin de Türk devletinin vesayetinde bir Kürt federasyonu oluşturma projesini hayata geçirme imkanlarını elde etmesi sözkonusudur. Bölgedeki nüfuz rekabetinde ağırlığını gitgide daha etkin bir biçimde duyuran Alman emperyalizminin işgale tepkisi de bu çerçevede anlaşılabilir. "İnsan hakları", "sivillerin yaşamı" gibi argümanlar burada ikiyüzlü birer politik malzemeden ibarettir. Alman emperyalizminin tepkisi Güney Kürdistan işgalinin gerisindeki ABD hesaplarına karşıdır.

* * *

Yine de Güney Kürdistan işgalinin arkasındaki karmaşık hesaplar henüz kalın çizgiler halinde belirmiş olmaktan uzaktır. Önümüzdeki günler bu konuya daha büyük açıklıklar sağlayacaktır. Ama kesin açıklıkta olan bazı önemli olgular da var.

Sömürgeci devlet Güney Kürdistan'da "güvenlik kuşağı" ya da "tampon bölge" adı altında kalıcı bir güç bulundurmak amacındadır. Daha bugünden bu doğrultuda girişimler içindedir. Ne var ki bu gerçekleşmiş olsa dahi, Türk devletinin kirli sömürgeci savaşta arzuladığı hedeflere ulaşması hiç de kolay olmayacaktır. Güney Kürdistan'daki PKK varlığının imhası coğrafi koşullar nedeniyle imkansız denilecek kadar zordur. BAAS rejiminin Barzani güçleri karşısında yıllarca elde edemediği başarıyı sömürgeci sermaye devletinin PKK karşısında elde edebileceğini düşünmek için hiçbir geçerli neden yoktur.

Ayrıca Güney Kürdistan'da kalıcı bir güç bulundurmak ve bunu yayılmacı bazı amaçlarla birleştirmek, sömürgeci devlet açısından çok büyük yeni sorunlarla yüzyüze kalmak anlamına gelecektir. Bir kez bunalım içinde debelenen sermaye düzeni böylesi yayılmacı-emperyalist hevesler için uygun iç koşullardan yoksundur. Öte yandan böyle bir davranış sömürgeci devleti Avrupa'lı emperyalistlerle, Rus emperyalizmiyle, bölgedeki Suriye, İran, Irak gibi devletlerle ve Kürt hareketleriyle açık bir biçimde karşı karşıya getirecek, sömürgeci devletin uğraştığı "Kürt sorunu"nu daha da büyütecektir. Türkiye'deki Kürt sorunu da Güney Kürdistan üzerinden tümüyle uluslararasılaşacaktır. Bu ise Türk sermaye devleti için yeni ve daha büyük bir bataklığa saplanmak anlamına gelecektir.

* * *

Sömürgeci Türk devleti Güney Kürdistan'da açık bir işgalci güç pozisyonundadır. Türkiye'li komünistler bugün işgalci bir ülkenin komünistleri konumundadırlar. Dolayısıyla görev ve sorumluluklara yaklaşımları da buna uygun olmak durumundadır. Komünistler bu işgal girişimine karşı "Güney Kürdistan'da işgale son!", "Sömürgeci sermaye ordusu Kürdistan'dan defol!", "Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!" şiarları etrafında etkin bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütmek, sömürgeci devletin işgalci ve katliamcı yüzünü her adımda teşhir etmek görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

EKİM

İşgalci Türk ordusu bu kez Güney Kürdistan'da

Sömürgeci sermaye diktatörlüğünün Güney Kürdistan'da başlattığı saldırı, tüm düzen sözcüleri tarafından "imha harekatı" olarak adlandırılıyor. Devlet güdümlü sermaye medyası da, "şimdiye kadar gerçekleştirilen en büyük harekat", "teröristler dört bir yandan sarıldı", "kaçıyorlar, ama kaçacak yerleri yok" türünden başlıklarla "imha harekatı"na kendi cephesinden katılıyor. Sivillere zarar verilmeyeceği, gerçekte bu hareketin Kürt halkını kurtarmak için yapıldığı vb. bir çok demagojinin yanısıra "temizlik", "imha", "yoketme" gibi sözlerle işgalciler güç gösterisi eşliğinde gerçek niyetlerini sergiliyorlar.

Bu saldırı işgalci Türk ordusunun ne ilk "imha" saldırısıdır, ne de bugüne kadar gerçekleştirdiklerinin "en büyüğü"dür. Sömürgeci devlet yıllardan beri Kürdistan'da bir imha ve yoketme politikası izlemektedir. Sermayenin faşist ordusu da 35 bin askerle değil, fakat tüm gücünü yoğunlaştırarak yıllardan beri Kürt halkına saldırmakta, katliamlar yapmaktadır. Buna rağmen Kürt özgürlük hareketi karşısında "ya bitecek, ya bitecek!" tekerlemelerini yinelemenin ötesinde bir başarı elde edebilmiş değildir. Düzenledikleri katliamlar, gerilla hareketini imha etmek bir yana, onun Kürt halkıyla daha da kenetlenmesine yolaçmaktadır. Kürt halkına uygulanan baskı ve zulüm sömürgeci TC'ye karşı kin ve öfkeyi daha da bilemiş, Kürt devrimci hareketi bu kin ve öfke üzerinde daha da güçlenmiştir.

Yalnızca Kürt sorununda değil, fakat işçi-emekçi cephesinde de düzenin sorunları durmadan birikiyor. İşçi ve emekçilerde hoşnutsuzluk ve öfke gittikçe büyüyor, toplumsal patlama dinamikleri artıyor. Bu her iki cephedeki gelişmeler sömürgeci sermaye devletini düğümlenmiş bir sorunlar yumağı ile yüzyüze bırakmış bulunuyor. Özellikle sermaye cephesinde yüksek sesle dile getirilen "toplumsal patlamalar" beklentisi sermaye için giderek büyüyen bir tehlike haline geliyor. Gazi Mahallesi'ndeki halk direnişi, bu öfke ve tepkinin ulaşabileceği boyutlar konusunda açık veriler ortaya koydu. Bu durum, işçi-emekçi hareketiyle birleşme tehlikesi taşıyan Kürt özgürlük hareketinin bastırılması sorununu acilleştiriyor.

TC devletinin Güney Kürdistan'ı işgali emperyalist devletlerin ikiyüzlülüğünü de bir kez daha açığa çıkardı. Türk ordusunun uluslararası hukuku kabaca çiğneyerek Güney Kürdistan'a girmesi ve işgalin bir "yoketme" harekatı olması gerçekte onları hiç ilgilendirmiyor. Sivillere zarar verilmemesi yönlü bir-iki demagojik "uyarı" dışında emperyalist ülkeler bu imha harekatı konusunda Türk devletine her zaman olduğu gibi tam destek veriyorlar. Fakat elbette ki salt militarizme dayalı bir politikanın Kürt sorununu çözemeyeceğini söylemeye devam ediyorlar. Öte yandan, bölgede kıyasıya sürmekte olan emperyalist rekabetin gerektirdiği hesaplarla hareket ettikleri ölçüde, Kürt halkının imhasına değil fakat rakip emperyalistin üstünlük kazanma gayretine karşı durmakta, bu çerçevede gerekiyorsa işgali de eleştirmektedirler. Bunun en iyi örneğini Alman emperyalizmi vermektedir.

TC'nin düzenlediği saldırıya Irak'ın gösterdiği tavır da dikkate değerdir. Irak olayı toprak bütünlüğüne yönelen bir harekat olarak değerlendiren göstermelik bir açıklamanın ötesinde bir tutum geliştirmedi. Bu elbette ki bir rastlantı değil. Kürt halk hareketi her iki devletin de ortak düşmanıdır. Onlar Kürt özgürlük hareketini boğmak konusunda hep işbirliği içinde oldular.

İşçi sınıfının biriken hoşnutsuzluk ve tepkisine henüz politik eylem kanallara açamamış olması ve bununla da bağlantılı olarak Kürt ulusal hareketine desteğini sunamaması, tüm çözümsüzlüğüne rağmen sermaye düzenine önemli manevra olanakları yaratmaktadır. Böyle bir durumda sermaye devleti hem özgürlük hareketine hem de işçi hareketine yönelik saldırılarını rahat bir biçimde yürütebilmektedir. Fakat bugün bu durumu tersine çevirmek için koşulları her zamankinden daha uygundur. Türkiye işçi ve emekçi hareketi kendine mücadele kanalları aramaktadır. Son Gazi direnişi bu bunu bir kez daha yeterli açıklıkta ortaya koymuştur.

Newroz gecesinde anlamlı saflaşma

HADEP'in İstanbul'da düzenlediği Newroz kutlaması, 21 Mart akşamı, Abdi İpekçi Spor Salonu'nda yapıldı. Girişte hem polis, hem de HADEP'li görevliler kitleyi tek tek aradı. Polis bozuk para, kibrit, çakmak vb. el koymaya çalıştı. İçerde, 5 bin kişinin üzerindeki kitle, Newroz'u gerçek anlam ve içeriğine uygun olarak kutlamak isterken, HADEP'liler kültürel bir kutlama havası estirmeye çalıştılar. Ancak, hazırlanan program bir-ikisi dışında kitlenin ilgisini çekmekten uzaktı.

Newroz'un tarihsel anlamı ile bugünkü Kürt halkının özgürlük mücadelesi arasındaki ilişkiyi anlatan oyun ilgi ve coşku ile izlendi. Demirci Kawa'dan ilham alan 4'lerin direnişi, gerillanın ilk atılımı ve öncü savaşımı, Kürt kadınının esaret zincirlerini parçalaması ve nihayet Kürt halkının bir bütün olarak ayağa kalkışı, çok anlamlı bir oyunla sahnede canlandırıldı. Oyunun bitiminde kitle ayağa kalktı. Sloganlar ve alkışlar patladı:

Kürdistan faşizme mezar olacak! Gazi'nin hesabı sorulacak!...

Her taraftan, sembolik Newroz ateşleri, mendil, kağıt parçaları yakıldı. Trübinlerin elektrikleri kapatıldı. Sunucu; "programı aksatmayalım, Kürt halkı kendisine yaraşır bir disiplin ile programa uygun olarak hareket ettiğini dosta düşmana kanıtlamalıdır" duyurusu ile müdahale etti. Kitlenin içine dalan görevliler, ateşleri almaya çabaladılar. Yanıbaşımızda bir görevli bir genci yakapaça dışarı çıkarmaya kalkıştı. Genç, "sen kim oluyorsun" diyerek direndi. Kitlenin ve devrimcilerin tepkileri sonucu görevlinin kendisi dışarı çıkmak zorunda kaldı.

HADEP'in ruhsuz bayraklarının çekili olduğu ön trübindeki 4 bayrak direğine tırmanma mücadelesi başladı. 15-20 yaşlarında gençler sırayla tırmanmayı denediler. Nihayet iki genç zirveye ulaşmayı başardı. Sarı-kırmızı-yeşil bayraklarını zirveye diktiler. Alkış ve sloganlarla gençlerin başarısı selamlandı: Gençler Kürdistan'a! Gençler Botan'a!

Direğin bir tanesi de gazeteden bir meşale dikilerek ateşlendi. Coşku sınırsızdı. Görevliler hemen müdahale ettiler. Zaten başından beri gençleri vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Ateşin yakıldığı direğe tırmanan bir görevli, yuhalamalar eşliğinde ateşi aşağıya indirdi. Bundan sonra da bayrak direklerinin başında nöbet tutmaya başladılar. Ama, sarı-kırmızı-yeşil bayrakları indirmeye cesaret edemediler. Salon kenarında ise, zaten baştan beri görevlilerden oluşan etten bir duvar örülmüştü. Amaç kitlenin salona inmesini engellemek, yerlerinde oturarak, hazırlanan programı kuzu kuzu izlemesini sağlamaktı. Kitlenin coşkusu, "sanatçı dostlarımıza saygısızlık oluyor, lütfen programı izleyelim" anonslarıyla, suçlayıcı bir tarzda yatıştırılmaya çalışıldı. Oysa ki Kürt halkı artık kendi sanatını kendisi yaratıyordu. Söylenen şarkılardan, oynanan oyunlardan öğrenme devresini çoktan geçmişti. Sanatçıların da buna saygı göstermesi, halkın direnme ve mücadele sanatından birşeyler öğrenmesi gerekiyordu.

Birden etten duvar yarıldı. Bir bacağı dizine kadar kesilmiş, koltuk değnekli genç sahneye fırladı. Sarı-kırmızı-yeşil bayrağını göğsünden çıkarıp dalgalandırdı. Kitle ayağa fırladı. Sloganlar ve alkışlar patladı. Görevliler ise gencin üzerine çullandı. Islıklar ve yuhalamalar eşliğinde kitle sahneye yöneldi. Genci kitleye geri vermek zorunda kaldılar. Salonda sarı-kırmızı-yeşil bayraklar açıldı, zafer işaretleri ile haykırıldı: "Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!", "Gerilla atakta, TC batakta!", "Yaşasın, bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan!"

Bir HADEP'linin yaptığı konuşma ve geceye gönderilen mesajların okunması da kitlenin fazla ilgisini çekmedi. Devletin, Newroz'u resmi bayram ilan etmesini ve kirletmesini eleştiren HADEP'li alkışlandı. Devlet yuhalandı. İsmail Beşikçi'nin mesajı alkışlandı. Kürtçe "özgür Kürdistan'da Newrozlarımızı istediğimiz gibi kutlayacağız" diyen bir sanatçı çok yoğun alkışlandı. Halaylar eşliğinde zafer işaretleri ve sloganlar patladı.

Bu arada, etten duvar bir kez daha yarıldı. PKK bayraklı bir genç sahneye fırladı. Bayrağı açmasına fırsat vermeyen görevliler üzerine

çullandı. Kitle yeniden ayağa kalktı, sahneye yöneldi. Yuhalamalar, sloganlar... Genç ve bayrak geri alındı.

Bir süre sonra, bu kez kitlenin içinden PKK bayrağı açıldı. Salon ayağa kalktı. Alkış ve sloganlar patladı: "Biji PKK! Biji serok Apo!" PKK bayrağı gecenin sonuna kadar elden ele dolaşarak salonun çeşitli yerlerinde açıldı. Etten duvarı yaran bir başka genç sahnede PKK bayrağını dalgalandırmayı başardı. Bu arada salondaki tek Türk bayrağı da indirildi. Ve nihayet bayrak direğine tırmanan bir gencin göğsünden çıkan PKK bayrağı, zirvede dalgalandı.

Kitleye hakim olamayacağını anlayan HADEP'liler geceyi iki saat erken bitirmek zorunda kaldılar. Newroz gecesine Kürt halkı kendi devrimci damgasını vurdu.

Devrimci gruplar da pankartları ile gecede varlıklarını hissettirdiler. Bir kaç noktada kuşlamalar yapıldı. Bu gruplar zaman zaman bağımsız sloganlar attılarsa da, kitle üzerinde etkili olamadılar. "Hergün Newroz, hergün kavga!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme ölüm halka özgürlük!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Gazi'nin hesabı sorulacak!", bu sloganların başlıcalarıydı.

TC'nin giriştiği son Güney Kürdistan operasyonunun da etkisi ile, gecede reformist-devrimci saflaşması çok net olarak yaşandı. Devrimci eğilimin gücünü ve etkisini koruyup geliştirebilmesi, Türkiye işçi sınıfının Kürt halkının özgürlük mücadelesini aktif olarak desteklemesine bağlıdır. Komünistler ve öncü devrimci işçiler, bu bilinçle hareket etmelidirler.

Ö. ESİN

Gebze/Ulaştepe'de Newroz kutlaması

21 Mart günü bir işçi-emekçi mahallesi olan Ulaştepe'de Newroz kutlamasına bir grup Ekimci olarak öteki bazı devrimci gruplarla birlikte katıldık. Önce meşaleler yakılarak büyük bir çember oluşturuldu. Daha sonra tahtalar ve tekerlekten oluşan ateş yakıldı. Türküler eşliğinde halay çekildi, marşlar söylendi. Bir süre böyle devam etti. İlk slogan patladı "Biji Newroz!" Ardından "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Parti, mücadele, zafer!", "Gazi'nin hesabı sorulacak!" sloganları haykırıldı. Sloganları duyan ve ateşi gören çevre halkı da toplanmaya başladı. Halay çekilirken ve türküler söylenirken, bir yoldaş "Biji Newroz, Yaşasın Sosyalizm/EKİM" imzalı pankartı yere ateşin yanına serdi. Daha sonra tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Bu esnada kısa bir şiir okundu ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" şiarı hep birlikte haykırıldı. Bir arkadaş günün önemine, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi olaylarına değinen bir konuşma yaptı. Yöre halkının da katılımıyla birlikte coşku artı. Tekrar türkü ve marşlar eşliğinde halaya duruldu. Kutlama bir saat sürdü ve sloganlar eşliğinde yavaş yavaş eylem yeri terkedildi. Kitle dağılırken yoldaşlar pankartı bölgede kalabalık bir yere astılar.

Yıllar önce Demirci Kawa'nın zalim kral Dehak'ı çekiçle öldürdükten sonra halkına haber vermek için yaktığı ateş, bir halkın zalim yöneticisinden nasıl kurtulup, özgürleştiğini anlatır. Ancak Dehak'ın ölümüyle zalimler tükenmedi. Yeni Dehak'lar türedi ve bunlara karşı yeni Kawa'lar... O günden bugüne süregelen, Kawa'nın yaktığı isyan ateşidir. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini aydınlatan bu ateştir. İşçi ve emekçilerin önünü açacak olan da bu başkaldırı ruhudur. İşçi sınıfının ve Kürdistan'ın modern Dehak'ı aynıdır. Bu, askeri, polisi, politikacısı, medyası vb. tüm kurumları ile faşist sermaye devletidir. Bu devlet son olarak Gazi ve 1 Mayıs Mahallesinde emekçi halkın otuz yiğit evladını katletti. Kawa'mn çekici Gazi ve 1 Mayıs emekçi halkının elindeydi. Barikatlarda yaktıkları ateş bir avuç asalaktan oluşan kan emici sermaye sınıfını yakıp yok edecek isyan ateşidir. Kurtuluşun ve özgürlüğün anahtarıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halk kavgayı seçmeli ve bu ateş körüklenmelidir.

Artık Kawa olma zamanıdır! Bugünün Kawaları işçi sınıfının ve Kürt halkının evlatlarıdır. Komünistler isyan ateşini körüklemeli ve proletaryanın devrimci eylemliliğini örgütleyerek Dehakların üzerine yürümelidir. Fabrikalarda, işyerlerinde başlayacak olan direnişler, kurulacak olan barikatlar ve kazanılacak her mevzi, kapitalist düzenin sonunu getirmemizi ve işçi sınıfının düzeni olan sosyalizmi inşa etmemizi sağlayacaktır. O halde ateşi, barikatları çoğaltmak, sokağı kazanmak ellerimizdedir.

Yeşim-Candan/GEBZE

Tekstil'de satış sözleşmeleri

24 Şubat günü grev kararı alan binlerce tekstil işçisinin gösterdiği kararlı tutum karşısında, Tekstil, Teksif ve Öz İplik-İş sendikaları, sözde iyi bir toplu sözleşme imzalamak için üçlü bir ittifaka girdiler. Gerisinde koltuklarını kaybetme korkusunun yattığı bu ittifakın bir ihanet ittifakı olmaktan öte bir anlamı yoktu. Nitekim Türk-İş'e bağlı Teksif, grev kararının hayata geçmesine üç gün kalmıştı ki, işverenin önerdiği %55'lik ücret artışına imza atarak ilk ihanet örneğini verdi.

Bunun üzerine Öz İplik-İş sendikası yöneticileri bir yandan sahte tepkilerle bu durumu protesto ederlerken, öte yandan "temenni etmiyoruz ama yarın olumsuz bir durum yaşanırsa bunun sorumlusu Türk-İş'tir" diyerek kendi ihanetlerinin yolunu açmaya çalışıyorlardı. Çok geçmeden, grevin 12. gününde, tekstil işçileri ikinci bir ihanet örneği ile karşı karşıya kaldılar. İşverenin toplusözleşme sürecinin başlangıcında önerdiği %55'lik artışa artı prim uygulamasıyla onlar da imza attılar. Sendikanın bu grev kırıcı tutumu işçilerin yoğun tepkisine yol açtı. Bir süre işbaşı yapmayan işçiler "Öz İplik-İş'in Türk-İş'ten ne farkı kaldı?" diyerek sendikaya ateş püskürüyorlardı. Ancak bir süre sonra işbaşı yapmak zorunda kaldılar.

DİSK Tekstil işçilerinin grevi ise şu anda sürüyor. Ancak DİSK Tekstil bürokratları da, olası bir ihanet anlaşmasının ardından, diğer sendikaların ihanetinin kendilerini bu sonuca mecbur ettiği savıyla kendi ihanetlerini meşrulaştırmaya çalışacaklardır.

Tekstil işkolunda oyunlar

Öz İplik-İş, TEKSİF'in imzaladığı satış sözleşmesini artı asgari 500 bin prim ile imzaladı. Bu sözde kazanım kapitalistlerin sınıfa karşı yeni bir saldırısının zemini olarak kullanılmaktadır. "Prim" işyeri karlılık oranının işçi ücretlerine yansıtılması gibi gözükse de, gerçekte sömürünün katınerleştirilmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Sendika bürokratlarının desteğiyle imzalanan bu anlaşma sayesinde kapitalistler karlılık oranlarını daha da artırmak üzere işçileri daha yoğun çalışma temposuna mahkum edeceklerdir. İki ya da üç işçinin yapması gereken işlerin bir işçiye yaptırılması anlamına gelecek olan bu uygulamayla hem tensikatlara kapı aralanmış olacak, hem de keyfi olarak fazla mesai uygulanmasına karşı sınıf silahsız bırakılacaktır. İşçiler arasında rekabet körüklenerek sınıf dayanışmasının önünün kesilmesine hizmet edecektir.

Çalışmamazın karşılığını alacağız düşüncesiyle bu saldırıya boyun eğmek sınıf tavrı olam z. Bu oyuna gelmemeli, toplusözleşmeyle kazandığımız artışların doğrudan ücret olarak ödenmesi konusunda direnmeliyiz.

* * *

"Prim" uygulaması özellikle de DİSK'in savunduğu "çağdaş sendikacılık" anlayışının yaygınlaşmasına hizmet edecektir. Bu reformist bürokratların en çok kullandığı argümanlar "prim" saldırısını destekleyici niteliktedir: "Biz iş barışı istiyoruz. İşçiler verimli ve disiplinli çalışırlarsa, işverenlerden haklarımızı almak daha kolay olur. Diyalog yoluyla verimli ve disiplinli çalışacağımızı işverenlere kanıtlarsak, sorunları masa başında çözebiliriz. Biz kavga etmek istemiyoruz."

Bu ince satış taktiğini çok iyi kavrama zorundayız. Bütün bunlar; "Kölece çalışma koşullarına sessizce razı olur, işsizlerin, memurların, ve diğer sınıf kardeşlerimizin sorunlarına duyarsız kalırsak, işverenler bizi ödüllendireceklerdir. Bunun için uslu duralım!" demektir.

Bugün DİSK ile Türk-İş arasında, sınıfa ihanet/burjuvaziye hizmet yarışı dışında hiçbir fark kalmamıştır. DİSK faaliyete başladığından bu yana işçi sınıfını ve emekçileri ilgilendiren tüm politik gelişmelerde burjuvazinin yanında olmuş, onunla "ortak" tavır almaya özen göstermiştir. Bu hainler sadece işçi sınıfının emek gücünü burjuvaziye peşkeş çekmekle yetinmiyorlar, sermaye devletinin döktüğü işçi ve emekçi kanını da pazarlamaya kalkışıyorlar. Gazi Mahallesi emekçileri bu hainlerin şehitlerinin kanlarıyla oynamasına izin vermedi. Bizler de bu bilinçle davranmalı, emek gücümüzle oynamalarına izin vermemeliyiz. DİSK bürokratlarının ihanetlerini boşa çıkarmalı, onları başımızdan defetmeliyiz.

İşçi Kurultayı adı altında ruhsuz bir sendikalar paneli

İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun düzenlediği "İşçi Kurultayı" nihayet toplandı. Kurultay demek, hele işçi kurultayı demek pek mümkün olmasa da, işçi sınıfına, devrimcilere, alt kademe sendika yöneticilerine ve nihayet bu kesim üzerinde yaptıkları ekonomist-reformist politikaları devrimci ya da sosyalist olarak lanse etmeye çalışan yapılara önemli dersler bırakan bir toplantıydı bu.

Kurultay denemezdi; çünkü kurultaylar delegelerin özgürce konuşup tartışabildiği demokratik toplantılardır. Konuşmacılar ve konularının önceden, başkalarının tarafından belirlendiği toplantılar, olsa olsa seminer, panel ya da sempozyum olarak adlandırılabilirler. Ama Türkiye'de, demokratlar demokrasiyi pek hazmedemediği ya da tanımadığı için, demokratik kitle örgütü sıfatıyla da olsa kurumsallaşmış yapılarda kitlelerin tartışma özgürlüğü gibi bir gelenek de oluşturulamamıştır.

İşçi toplantısı hiç değildi. Direnişte bulunan bir kaç işçi grubu ile tek tek bazı fabrika işçileri dışında, ki küçük bir azınlık idiler, İşçi Kurultayı katılan grupların kadro ve taraftarlarından oluşmaktaydı. Şubeler Platformu'nun yakın geçmişte adı başka konan pek çok toplantısı, gerek katılım gerekse işleyiş yönünden "kurultay" adına daha layıktılar. Sonradan "kurultaya hazırlık çalışması"na dönüştürülen bu dönemin ilk toplantılarına bile daha fazla işçinin katıldığı herkesçe biliniyor. "Politika yapılırsa işçiler kaçıyor" ilkesizliğinin arkasına sığınarak, komünistleri ve devrimcileri çalışmalardan uzaklaştırmaya çalışanlar, şimdi işçilerin kendilerini terketmesini acaba ne ile açıklayacaklar? En geri işçinin bilincine hitap etmeyi marifet sanan reformist-sendikalist politika çevrelerinin güdümünde komünistlere ve devrimcilere saldırmayı kendine iş edinen alt kademe sendikacılar, politik işçilerin katılmadığı platformlara geri işçilerin katılacağını sanarak ne kadar yanıldıklarını ne zaman anlayacaklar?

Bu "kurultay" açık kanıttır; her sınıf için geçerli olduğu gibi, işçi sınıfı için de geçerli olan bir gerçek var. Sınıf kavgasında en önde yürüyenler, her zaman o sınıfın en ileri, en bilinçli mensuplarıdır. Sözkonusu olan işçi sınıfının mücadelesiyse eğer, bu en önde işçi sınıfı devrimcileri olacak

26 Mart'ta toplanan "işçi kurultayı"na katılım 600-700 kişi civarındaydı. Salonda grevdeki Havaş ve Ekspres Kargo işçileri dışında ciddi bir işçi katılımı yoktu. (Onlar da iki üç saat bekleyip gittiler.) Katılımcılar genellikle devrimci hareketin taraftarlarından oluşuyordu ve siyasal gruplar halinde oturmuşlardı.

Kurultay saat 11'de açılış konuşmasıyla başladı. Protokol gereği davetli konukların konuşmaları ve mesajları saat ikiye kadar sürdü. Daha sonra Şubeler Platformu yürütmesinin işçi sınıfı adına (!) belirlediği ve her bölge komitesine birer konu olarak hazırlattığı metinler okundu. Kurultay'a tam bir panel havası kazandıran yazılı tebliğlerin okunması bittiğinde saat dördü bulmuştu. Bu arada salon da yarı yarıya boşalmıştı. Nihayet kurultayın sonuç bildirisinin hazırlanacağı duyuruldu. Dolayısıyla konuşmak isteyen işçilere söz hakkı verilmedi. Bunun üzerine Alınteri ve EKİM taraftarları "İşçilerin söz hakkı engellenemez!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını atarak bu sözde kurultayı protesto edip salonu terk ettiler. Böylece yeni dönem liberalleri ile tabansız sendika bürokratları baş başa kaldılar.

Kurultay bazı devrimci grupların bazen sloganlarla yarattıkları coşku dışında ruhsuz ve sönüktü. Bütün varlığını Şubeler Platformu'na endekslemiş, ismi Şubeler Platformu'yla özdeşleşmiş, buradan legal parti çıkarma hayalinde olan yeni liberaller hemen hiçbir varlık gösteremediler.

Kurultay esnasında katılımcı çeşitli gruplar bildiriler dağıttılar ve kendi yayınlarını sattılar. Komünistler de kitap ve gazete satışının yanısıra Sosyalist İşçiler Platformu imzalı bildirilerini dağıttılar.

demektir. Ne var ki, bugünkü sendikaların yapısıyla, sendika platformlarına denk düşen ideoloji işçi sınıfı ideolojisi değil, fakat reformist/ekonomist ideolojidir. Bu böyle olunca sendikaların ya da sendikal platformların denetimindeki "işçi" hareketi de, reformist/ekonomist politikaların güdümünde daraltılıp kısırlaştırılmaya mahkum oluyor, mahkum bırakılıyor.

Şubeler Platformu'nda yaşanan da tam olarak budur. Kitleselleşme adına "en geri işçi"nin bilinci üzerinden politika yapmaya kalkan sosyal-reformizmin "dürüst" sendikacılarla birliği ve bu birliğin oluşturduğu pasifist tutum, mücadele istek ve umuduyla platforma toplanan ileri işçileri süreç içinde umutsuzluğa sevkederek uzaklaştırmıştır. Platformun genişletilmiş toplantılarına katılan öncü işçi sayısının giderek düşmesi toplantıların düzeyini de giderek düşürmüş ve bu gidiş kurultay adı verilen son toplantının fiyaskosunu hazırlamıştır.

İki yıl önce, gene Şubeler Platformu'nda biraraya gelip, işyeri komitelerinden ihtilalci sınıf partisine kadar, örgütlenme sorunlarını tartışan bir kaç yüz öncü işçiden geriye bugün, "biz buraya politika yapmaya değil, ekmek davamızı konuşmaya geldik. Devrimcileri toplantılara almayalım" diyebilen 50-60 geri işçi kalmıştır kala kala. Bunun sorumluluğu biraz alınan kararları hayata geçirme doğrultusunda hiçbir çaba göstermeyen sendika yönetimlerindeyse, daha da fazlası politikasızlık adına burjuva politikasını geri işçiye empoze edebilen sosyal-reformizmindir.

Ve elbette ki bu gerçek, bu tür platformları işçi sınıfının devrimci politik platformları haline getiremeyen komünistlerin ve devrimcilerin taşıdığı çok özel sorumluluğu hiçbir biçimde hafifletmez. İşçi Kurultayı'nın kendisi somut olarak göstermiştir ki, bu girişime devrimci bir perspektif kazandırmak isteyenler eğer çabalarını başından itibaren birleştirip etkin kılabilselerdi, sosyal-reformizmi tecrit etmek ve alt kademe sendika bürokratlarının oyunlarını tümden boşa çıkarmak çok da güç değildi.

Sürekli ve ısrarlı bir çalışma, en ileri işçilerle sıcak temas, her toplantıyı politik bir platforma dönüştüme iradesi, fabrika ve işletmelerden bu tür toplantılara taze güçlerin taşınması... Bunlar yapılmadan, işçi sınıfı içinde devrimci sosyalist politikanın reformist/ekonomist politikayı altetmesi olanaklı değildir. İşçi sınıfının bilincinin, sosyalistlerin özel ve örgütlü mücadelesi dışında, kendiliğinden sosyalizme ulaşabileceği düşüncesi Marksizmin çoktan çürütüp çöpe attığı bir düşünce olduğuna göre, bugünkü platformda varoluş tarzı da mahkum edilip çöpe atılmalıdır. Komünistler her türden işçi platformuna, ideolojik olarak "dış"tan ama pratik olarak "iç"ten müdahaleyi artık öğrenmek zorundadırlar. İdeolojik olarak "dış" işçi sınıfının verili kendiliğinden bilincinin dışıdır, yani sosyalist bilinçtir. Pratik olarak "iç" ise fabrikalar, komiteler, işçi semtleri, sendikalar, kısaca her türden işçi örgütüdür.

Platformun kurultay çalışmaları boyunca görünen odur ki, komünist ya da devrimci-demokrat, reformizmle uzlaşmaya yanaşmayan hiçbir politik işçi grubu, toplantıya katılsa ve zaman zaman zorla konuşma hakkı kullansa da, esas olarak platformun içine girememiş, onu adeta reformizmin denetimine terk etmiştir. Son gün "kurultay" salonunda yaşanan da budur. Komünistler ve devrimciler ya pratik olarak "dış"tan müdahaleyi, ya da daha da kötüsü müdahalesizliği seçmişlerdir.

Öte yandan, kendilerini, "toplantı tamamen bizim güdümümüzde geçti, kimseyi konuşturmadık" vb. düşüncelerle avutacak olan reformist yapılar da Kurultay'da boylarının ölçüsünü fazlasıyla aldılar. Sosyal-reformizmin bu tür platformlarda giderek yakınlaşan iki kanadı (TDKP ve İP) açısından bazı gerçekle bu son İşçi Kurultayı vesilesiyle bir kez daha açığa çıktı. Onlar kendi güdümlerindeki bir kurultayda bile etkin bir çaba gösteremeyecek kadar iddiasızlaşmışlardır. Kurultaya ciddi bir güç taşımadıkları gibi, kurultay çalışması sırasında da en ruhsuz kesimi oluşturmuşlardır. Alt kademe sendika bürokratlarıyla kurdukları ilkesiz ve oportünist dostluk ilişkilerini işçi sınıfının gövdesiyle birleşme olarak reklam edenlerin, geçtik gövdeden ileri işçilerle bağları konusunda kurultay somut bir fikir vermiştir. Unutmamak gerekir ki, bu bir bakıma onların kurultayı idi ve onlar bundan legal bir işçi partisi için güç almayı umuyorlardı. Sonuç dayanaksız propagandaların trajik bir iflası olmuştur.

Kurultay Şubeler Platformu açısından da açık fiyasko olmuştur. Bu şube yönetimlerinin sınıf tabanından nerdeyse tümüyle kopuk alt kademe sendika bürokratları oldukları bu kurultay şahsında tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Bir-iki istisna kuralı bozmayacağına göre, bu bürokrat yöneticiler işçi sınıfının değil, fakat Türk-İş'in geleneksel sendikacıları olduklarını bir kez daha somut olarak kanıtlamışlardır.

Gül KAYA

İstanbul İşçi Kurultayı'nda Sosyalist İşçiler Platformu imzasıyla dağıtılan bildirinin bazı bölümlerini okurlarımıza sunuyoruz

Devrimci perspektif başarının önkoşuludur

İşçi Kurultayı Katılımcılarına!

Arkadaşlar,

İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun "işçi kurultayı" adı altında yaptığı bu toplantı, işçi sınıfı hareketine müdahalede devrimci bir rol oynayabilecek midir? Yoksa bugüne kadar olduğu gibi "tartışma tüketen", yasaksavma bir anlayışıyla göstermelik bazı kararlar alıp dağılan bir toplantıdan mı ibaret kalacaktır?

Kurultay, katılan işçilerin düşüncelerini ve toplumsal-siyasal yaşamın temel ve güncel sorunlarına ilişkin çözüm önerilerini özgürce ifade ettiği demokratik bir ortamda geçebilecek midir? Yoksa, geleneksel sendika bürokratlarının yaptığı gibi, yalnızca kurultayı düzenleyenlerin konuştuğu, katılan işçilerin aktif katılımının fiilen engellendiği, anti-demokratik bir ortamda mı geçecektir?

Kurultayın ön hazırlık çalışmalarında da yer alan sosyalist işçiler olarak biz, kurultay çalışmasındaki başarının, bu soruların pratikte ortaya çıkacak cevaplarıyla bağlantılı olacağını düşünüyoruz.

Bugüne dek çeşitli adlar altında düzenlenen kurultayların hemen tümü de sınıf hareketinin sorunlarını tartışmak ve tıkanıklığın önünü açmak iddiasıyla ortaya çıkmışlardır. Ne var ki bu iddialar her defasında sözde kalmıştır. Bu tür kurultaylar ya işlevsiz kalmış ve dolayısıyla işçi sınıfı saflarında kendi gücüne güvensizlik yaratan bir rol oynamıştır. Ya da Türk-İş'in göstermelik girişimlerinde olduğu gibi, işçileri düzene bağlama çabalarının egemen olduğu toplantılar olarak yaşanmıştır.

Bu başarısız ya da sahte girişimlerin deneyimi gözetildiğinde, bu kurultay çalışmasını bekleyen tehlikelerden birinin, "sınıfın somut sorunları" adı altında yapay bir ayrıma gidilerek kendini darlığa mahkum etmek olduğu açıktır. Sanki işçi sınıfının temel sorunları ile güncel somut sorunları birbirinden koparılabilirmişcesine hareket etmek, "somut sorunlar" adı altında sınıfın ufkunu bazı iktisadi ve kısmi demokratik istemlerle sınırlamaya kalkmaktır.

Taban inisiyatifine dayalı alternatif işçi girişimi adı altında kurultay düzenlemek, sonra da bunun sendikal bir platform olduğu gerekçesi ardına sığınarak, devrimci sınıf politikası yasakçılığına başvurmak; bu kurultay çalışmasını bekleyen tehlikelerden bir ötekisidir.

İşçi Kurultayı herşeyden önce, devrimci bir sorumluluk üstlenen politik bir platform olmalı, işçi sınıfının içinde yaşadığımız kapitalist toplumdaki yerini, sermaye sınıfı karşısındaki siyasal konumunu ve bu çerçevede üstlenmesi gereken temel devrimci rolü açıklığa kavuşturmalıdır. Bu, devrimci bir işçi platformu ile işçi sınıfını düzenin sınırları içinde tutmaya çalışan her türlü tutarsız ya da sahte girişimin temel ayrım noktasıdır.

Dolayısıyla İşçi Kurultayı işçi sınıfının toplumsal muhalefetin öncü devrimci sınıfı olması gerektiği gerçeğini gözeterek, bugünkü toplumsal ve siyasal gelişmelere öncü bir sınıf olarak müdahale edebilmenin sorunlarını tartışmalıdır. İşçi sınıfının acil ve somut talepleri için mücadaleyi de bu temel üzerinde ele almalıdır. Dayatılmaya çalışıldığı üzere salt sendikal ve iktisadi sorunlarla sınırlı bir girişim işçi sınıfını temel ve güncel devrimci sorumlulukların uzak tutmaya hizmet edecektir. Sendika ağalarının politikalarına karşı "sendikal politikalar geliştirmek" perspektifiyle sınırlı bir girişim, işçi sınıfının değil, olsa olsa kendine sendika üst kademelerinde yer açmaya çalışan alt kademe sendika bürokratlarının platformu olabilir.

Biz sosyalist siyasal mücadele platformunu benimseyen işçiler olarak kurultay çalışmasının devrimci bir imkan olabileceğini hep vurguladık. Platformu daha işlevsel hale

getirmek için çabaladık. İşçi sınıfının güncel talepleri için mücadelenin önemli olduğunu, fakat kendi başına bunun yeterli olmadığını da döne döne dile getirdik. Sıfır sözleşme, özelleştirme, işçi kıyımı, zam furyası, kazanılmış hakların gaspedilmesi, sendikasızlaştırma, mevcut sözleşmeleri tanımama saldırılarına vb. vb. karşı mücadelenin özel önemi yeterince açıktır. Ne var ki, bu talepler içine sıkışmış bir mücadele ne işçi sınıfının topluma karşı sorumlulukları ile bağdaşır. Ne de işçi sınıfının kendisi için kalıcı herhangi bir ciddi kazanım ve sonuç yaratır. İşçi sınıfının fabrikaların sınırları dışında, toplumsa-siyasal yaşam alanında da devrimci iradesini ortaya koyması gerektiğini düşünüyoruz.

(...)

Kurultay çalışmasında, işçi sınıfının dikkatini Kürt sorunu ve sömürgeci kirli savaşa karşı mücadeleye çekme ve işçi sınıfının devrimci iradesini ortaya koymasına katkıda bulunma yönündeki önerilerimiz, Şubeler Platformu yürütmesinin "burası politik değil sendikal bir platformdur" itirazlarıyla her defasında geçiştirildi.

Bu tutum sömürgeci kirli savaşa seyirci kalmaktan başka birşey değildir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını yüreklilikle savunma sorumluluğuna sırtını dönen Şubeler Platformu yürütmesinin işçi sınıfına önderlik iddiası, bu durumda boş bir laftan ibarettir. Kaldı ki, kurultay sendikal blr girişim olarak algılansa bile, burada politika yapılmaz demek burjuva politikasını sınıf içinde sürdürmek anlamına gelir. Devrmciler, devrimci işçiler sendikaları da sınıf mücadelesinde birer araç olarak görür. Sendikaların, sendikal platformların siyaset yapamayacağı iddiası düzenin, devletin, 12 Eylül terör rejiminin işçi sınıfına dayattığı bir yasaklamadır. İşçi sınıfının görevi bu yasa ve yasakları parçalamaktır. Bu sınıf çıkarları gereğidir. Bu basit gerçeği gözetemeyen sendikacılardan hiçbiri devrimci olduğunu iddia edemez. Böylelerinin işçi dostu olduğu bir yalandır. Sendikaların siyaset yapamayacağı yasağına uyanlar, bu yasağa boyun eğenler ya burjuvazinin yeminli uşaklarıdır ya da devlet terörünün sindirdiği ve teslim aldığı korkak kişiliklerdir.

Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfı ve tüm emekçilerin, devrimci ve komünistlerin bir tek mücadele hattında buluşmaları gerekmektedir. Sermayenin topyekün saldırılarını birleşik, koordineli ve topyekün bir karşı saldırı püskürtebilir. Bu nedenle de bu kurultayın aynı zamanda işçi sınıfının emekçilerle, devrimci ve komünistlerle bütünleşeceği bir zemin işlevi görmesi gerekir.

Ne var ki, işsizler, devrimci basın mensupları, devrimciler ve kimi emekçilerin kurultay çalışmasına katılımı bizzat kurultay yürütmesince engellenmek istenmiştir. İşçilerin geri bilincine seslenmekten medet uman yürütmenin bu tutumu devrimci ve sosyalist işçilerce boşa çıkartılınca, bu kez de ayak oyunlarına başvurdu. Söz hakları gaspedildi. Kararlar kitleye rağmen ve kapalı kapılar ardından alındı. Türk-İş ağalarından öğrenilen bu ayak oyunlarının uygulayacısı zihniyet, şimdi de kurultayı bir oldu bittiyle karşı karşıya getirmiş bulunmaktadır.

Yürütmenin aldığı karara göre, konuşmacılar önden yürütme tarafından belirlenmiştir ve yürütmenin atadığı kişiler dışında hiçbir işçinin konuşturulmaması hedeflenmektedir. Eğer böyle devam edilirse bu kurultayın bir işçi kurultayı olmadığının, olamayacağının en dolaysız bir göstergesi olacaktır. Devrimci politikadan korkan Şubeler Platformu yürütmesinin, zevahiri kurtarmak için hareket ettiğini, bu kurultayı da bu amaçla topladığını gösterir yalnızca. Ve böylesi bir kurultayın işçi sınıfına verebileceği hiçbir şey de olamaz.

Bugüne dek kurultayın nasıl olması gerektiği ve hangi siyasal platform üzerinde toplanması gerektiği üzerine düşüncelerimizi net olarak ortaya koyduk. Bu birçok bölgede önemli destek de sağladı. Hakimiyeti kaybettiğini farkeden yürütme, kendi platformunu açıkça ortaya koyarak işçileri bu platforma kazanma uğraşı vereceğine, toplantıları yaptırmama, yürütmenin kararlarını tartıştırmamaya çalıştı. Bunlar burjuva politikacılığının basit oyunlarıdır.

Eğer kurultay düzenleyicileri bugün burada da aynı tutumda ısrar ederlerse, bu demektir ki bu kurultayın da kendinden öncekilerden bir farkı olmayacak, işçi sınıfı hareketinin gelişimine herhangi bir katkıda bulunamayacaktır.

Perinçek: Düzenin katliamlarına tam destek!

Sermaye devleti, Gazi Mahallesi'nde kendi karanlık güçlerince düzenenlenen faşist katliamın emekçi kitlelerde yarattığı tepkiler karşısında giderek büyüyen bir telaş içine girmiş bulunuyor. Panik içinde kriz masaları kuruldu, gizli toplantılar düzenlendi, genelkurmayından üniversite profesörlerine kadar faşist rejimin tüm akıl hocaları yardıma çağrıldı. Sermaye sözcüleri sürekli olarak TV ve basından halka sükunet telkin ettiler. Bozulmuş plak gibi aynı şeyler yinelenip duruldu: "Olaylar dış ve iç düşmanların provokasyonudur. Dış kaynaklar ülkemizi karıştırmak, teröristler bu fırsattan yararlanarak halkı galeyana getirmek istemektedirler. Bu oyuna gelinmemelidir. Devlet güçlerinin olayı 'yatıştırmak' için gösterdikleri çabaya yardımcı olunmalıdır''. Hatta daha da ileri gidilerek kahvehane tarayanlar ile göstericiler aynı karanlık örgütün parçaları olarak gösterildi ve 29 göstericinin katledilmesiyle sonuçlanan olayların "bölücü ve teröristler" tarafından tertiplendiği ileri sürüldü.

Faşist sermaye rejimi senaryosunu inandırıcı kılabilmek ve emekçi kitleler üzerine kusulan devlet terörünü meşrulaştırabilmek için, "sol" içindeki düzen destekçilerini de yardıma çağırdı.

Kanal D, haber programına Doğu Perinçek'i konuşmacı olarak davet etmekle son derece isabetli bir seçim yapmıştır. "PKK uzmanı" (gerçekte "PKK düşmanı") olarak tanıtılan Perinçek, konuşmasına olayların ABD tarafından tertiplendiği saptamasıyla başladı. Düzenin "dış kaynaklı provokasyon" savını desteklemek için ardardına Amerikan gazetelerini kaynak gösterdi. Giderek uzayan konuşmadar sıkılan sunucunun; "peki olaylarda PKK'nın parmağı yok mudur?" sorusunu bitirmesini dahi beklemeden, "elbette, elbette" diyerek atıldı. Küfür ve demagojiyi ustaca birleştirmenin şevkiyle Apo'nun barış çağrısı mektubunun Gazi Mahallesi'ndeki katliamla nasıl da sıkı sıkıya birbirine bağlı olduğunu anlatmaya koyuldu. Spiker, Perinçek hainiinin sergilediği performanstan hız alarak senaryoyu daha da genişletti: "Ya Yunanlılar, onlar bu tertibin taşeronları olamazlar mı?" Perinçek uşağına göre de "Yunanlılar mutlaka bu provokasyonun taşeronluğunu üstlenmişler"di!

Perinçek, faşist rejiminin kışkırtıcı ırkçı-şoven propagandalarına sunduğu bu destekle, düzene hizmette hiçbir sınır tanımayacağını bir kez daha sergiledi. Bu hain, emekçi halkı, yurtseverleri ve devrimcileri hedef gösteren konuşması boyunca, sahte de olsa sosyalist yaftasıyla dolaştığını bütünüyle unutmuştu. Demagog sosyal-demokrat parti başkanlarının dahi gerisinde kalarak, polisin kitlelere ateş açarak 30 cana kıydığına göstermelik de olsa bir çift sözle değinmek ihtiyacı duymadı. Sicili kirli bu hain "vakit darlığı" nedeniyle bunlara değinmedi ama, "provokasyonlardan bir takım küçük örgütlerin, terörist grupların yararlandığı, halkı kışkırttığı" sözlerini en son ana da olsa sıkıştırmayı başardı.

Hiçbir şey Aydınlık güruhunu, başkanının bu kısa konuşması kadar teşhir edemezdi. Maske bütünüyle düşmüş, sahte sosyalizm etiketi arkasındaki işbirlikçi-hain yüz bütün çirkinliği ile günyüzüne çıkmıştır. Sicili kabarık, geçmişi de bugünü de birbirinden kirli bu çeteye varlık hakkı tanınmamalıdır. Bulundukları her yerde teşhir ve tecrit edilmelidir.

H. FIRAT

Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm

(TDKP Eleştirisi)

EKSEN Yayıncılık

Gazi direnişi üzerine notlar

Katliamın sorumlusu faşist devlettir!

Olaylar devletin faşist militarist çekirdeği tarafından planlanan ve örgütlenen bir provokasyonla başlamıştır. Provokasyon ve katliam, bir bütün olarak tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini hedef alan terörist bir saldırıdır. Faşist namlunun ucundaki hedef, ne Aleviler, ne de sadece Gazi emekçi halkıydı. Hedef alınan, Alevi ya da Sünni, Türk ya da Kürt, tüm işçi ve emekçiler, tüm sömürülen ve ezilenler, tüm emek ve devrim cephesiydi.

Amaçları, toplum içinde Alevi-Sünni, Türk-Kürt, dinci-laik vb. sahte saflaşmaları körüklemekti. İşçi ve emekçileri bu ve benzer sahte saflaşmalar ve çatışmalar etrafında bölmek, parçalamaktı. Böylece, ortak düşmanlarına karşı sınıf çıkarları temelinde birleşmelerinin ve mücadele etmelerinin önüne geçmeye çalışmaktı. "12 Eylül öncesi günler, anarşi, terör, can ve mal güvenliği" vb. demagojiler ile toplumda panik ve korku atmosferi yaratmaktı. Bunu fırsat bilerek tüm işçi ve emekçi kesimler üzerinde devlet baskısı ve terörünü meşrulaştırmak, benzer demagojiler ile her türlü iktisadi-demokratik mücadele eğilimlerini bastırmaktı vb.

Faşist devlet baltayı bu kez taşa vurdu

Ne var ki Gazi emekçi halkı faşist devletin tezgahladığı "Alevi-Sünni çatışması" oyununa gelmedi. "Terör (katliam) ile ez havuç ile ("Alevi reformu" oltası, "Alevi ağaları" kancası, önce katledip sonra "yaraları sarma" demagojisi) çöz" tuzağına düşmedi. Öfkesini ve militan eylemini doğrudan katliamın gerçek sorumlusuna, sermayenin faşist devletine yöneltti.

Gazi emekçilerinin direnişinde patlayan, sefaletin, işsizliğin, faşist baskıların, Gazi'deki polis terörünün, bunlara ek olarak ulusal tahakkümün, mezhepsel baskıların yıllar boyu içten içe yarattığı ve biriktirdiği öfke seliydi. Son provokasyon saldırısı, bugüne kadar sadece zulmünü gördüğü devlete ve bütün yükünü taşıyıp karşılığında bütün kahrını çektiği düzene karşı öfke birikimini taşıran son bir damla oldu. Bu yüzden, kendisi gibi aynı sınıf sömürüsü ve baskısı altında yaşayan Sünni emekçi kardeşlerini değil faşist devleti, camileri ve imamları değil faşist devletin bölgedeki terör karargahı polis karakolunu ve katil polisi hedef aldı. Gazi emekçileri, mahallesinde halka karşı terör estiren faşist polis ile o gece kahvelerde ölüm kusan eller arasındaki gizli bağı çok kolay kavradı, geçmiş deneyimleriyle. Gazi karakolu, sömürü ve baskı düzeninin bir sembolüydü onun gözünde. Eylemin asıl hedefi faşist devletti.

Direniş, devleti polisin göstericilere kurşun sıkması sonrasında hedef almadı. Tersine, devlet güçleri, eylem ilk andan itibaren kendilerini hedeflediği için direnişi kana boğmaya çalıştılar. Zannettiler ki, eskiden olduğu gibi, ölüm korkusu yeniden galebe çalacak, Gazi emekçileri sinecek, böylece direniş büyümeden bastırılacak ve ateş düştüğü yeri yakmakla kalacak. Ama Gazi emekçileri korku duvarını aşmıştı. Faşist namlulara boyun eğmedi, çünkü köleliğe razı olmadı, canını özgürlüğe bedel vererek, kendi barikatlarını kurarak, taş ve sopalarla silahlanarak, her kıyımdan sonra daha büyük bir öfkeyle tekrar ve tekrar ileriye atıldı. Yere düşen her şehit, korkuyu değil cesareti, uzlaşmayı değil direnişi, icazeti değil nefreti körükledi. İlk gece binler vardı eyleme duran, ikinci gün ise onbinler barikat savaşı veriyordu. 1 Mayıs mahallesi emekçileri de, Gazi emekçilerinin direniş yolundan yürüdü. Başta İstanbul olmak üzere, bir çok kentte binlerce, onbinlerce kişinin katıldığı militan protesto gösterileri ile direnişin alevleri dalga dalga yayıldı. Korku duvarı bir kez aşılmıştı. Zulüm karanlığında çakan birer ışık oldular Gazi direnişçileri. Kürdistan topraklarında saplandıkları sömürgeci batağın verdiği korkunun bir benzerini Türkiye metropollerinde de yaşattılar sermayeye ve uşaklarına.

Gazi emekçi halkı hem doğru hedefe yönelerek, hem de korku çemberini kırarak sınıf mücadelesinde yeni bir sürecin kapısını aralamıştır. Direnişin gösterdiği militan, birleşik, kararlı mücadele yolundan, diğer işçi ve emekçilerin de ilerlemesi, Türkiye'de sınıflar mücadelesini yeni bir döneme sokacaktır.

Gazi emekçileri "Alevi-Sünni çatışması" tuzağına düşmedi

Düzen cephesi, gelişen direnişi "Alevi-Sünni çatışması" şeklinde yönlendirmek için büyük bir

çaba harcadı. Gelişen olayları başından beri "Alevilere yönelik saldırı" ve "Alevilerin karşı tepkisi" olarak propaganda ettiler.

Amaçları tüm toplumda Alevi-Sünni kesimler arasında sahte bir saflaşma ve kutuplaşmayı derinleştirmek, düşmanlığı körüklemekti. Emekçi halkı bu temelde birbirine karşı kışkırtmak, farklı kesimler arasındaki gerilimi gergin tutmak, gerektiğinde bu kesimleri birbirleriyle çatışmaya sevketmekti. Böylece işçi ve emekçilerin değişik kesimleri birbirinden tecrit edilecek, sınıf çıkarları temelinde birliğin ve mücadelenin önüne geçilecekti. Düzene ve devlete karşı patlamaya hazır birikmiş öfke bu kanallara akıtılacak ve bu yoldan daha kolay denetim altına alınacaktı. Diğer kesimin sözde tehditlerine karşı koruyucu, kollayıcı ya da tarafsız görünüm takınarak, "Alevi" ve "Sünni" maskeli farklı kollarıyla her bir kesim üzerinde devletin ve sermayenin hakimiyeti tazelenecek, pekiştirilecekti.

Yarattığı karışıklığın toz dumanı altında ya da her bir kesime diğerinden yönelen sözde tehditi bahane ederek, tüm işçi ve emekçi kesimler üzerinde daha yoğun bir baskı ve terör uygulamasının zeminini yaratılacaktı. Provokasyona gelir, darbeye vesile olur demagojisiyle her türlü iktisadi-demokratik hak arayışının, örgütlü kitlesel mücadelenin önü kesilmeye çalışılacaktı.

Gazi emekçileri bu oyuna gelmediler, bu tuzağa düşmediler. Sünni kitleleri ya da şeriatçıları değil, doğrudan faşist devleti, katil polisi hedef aldılar.

Buna rağmen düzen cephesi ısrarla "Alevi-Sünni gerginliği, çatışması" propagandasına devam etti. Gerginliği arttırmak için Cuma namazı çıkışında katliam olabilir uyarıları yapıldı. Gazi mahallesindeki faşist işbirlikçilere yönelik haklı tepkiler, Aleviler tarafından hedefli, planlı, organize tarzda Sünnilerin dükkanlarının yağmalanması olarak basına yansıtıldı. Böylece Aleviler dışındaki işçi ve emekçi kesimlerin katliama tepkisiz ve direnişe desteksiz kalmalarını sağlamaya çalışmak, eylemin Sünni inanca sahip işçi ve emekçi kitleler üzerinde yaratacağı devrimci etkileri kırmak amaçlandı.

Sağlı-sollu Alevi ağaları katil devletin hizmetinde!

Direnişin "Alevilerin tepkisi" olarak yansıtılmak istenmesinin bir diğer nedeni de, Alevi emekçiler içinde hem direnişin, hem de geçmiş birikimin ürünü olan devrimci etkiyi kırmaktı. Düzene ve devlete karşı biriken öfkeyi "Alevilere sahiplenme" kanalından yumuşatarak yatıştırmak ve "Alevi" ağaları eliyle yeniden düzen ve devlet çizgisine çekmekti.

Direniş sürecinde sağlı-sollu, irili-ufaklı Alevi ağaları, Alevi emekçi kitlesini denetim altında tutmada, devlet ve düzen açısından ne bulunmaz değerde uşaklar olduklarını kanıtlamak için adeta birbirleriyle yarıştılar. Düzen cephesiyle tam bir işbirliği içinde hareket ettiler. Çünkü Alevi emekçilerin devrimci sınıfsal uyanışı, düzeni olduğu kadar kendilerinin dinsel gerici sultalarını da aynı derece de tehdit ediyordu.

Gazi emekçileri sözde "laik" devletin kurşunlarıyla şehit düşerken, onlar Alevi kitlelere "şeriat tehlikesine karşı laik-demokratik devlete sahip çık" çağrısı çıkarttılar. "Tahriklere kapılmayalım, provokatörlere kanmayalım" diyerek devrimcileri, direnen emekçi kitleleri, diğer Alevi kitlelere hedef gösterdiler. Alevi emekçiler, faşist katliamla sindirilmeye, ezilmeye çalışılırken, onlar faşist devletin karargahlarından aldıkları emirler gereği "sağduyu" demagojisi ile saldırılara boyun eğme çağrısı çıkarttılar. "Alevilere diyanet bütçesinden ve personel olanaklarından % 30 pay verilirse Alevi kitlelerin provokasyona müsait gerginlikleri de giderilir" diyerek, direnen emekçilerin canını, kanını, öfkesini, kendi siyasi ve ekonomik imtiyazları için pazarlıklarda bir koz olarak kullandılar.

Son olaylar da bir kez daha öğretmiştir ki, emekçilerin mücadele gündeminde "Alevi-Sünni, Türk-Kürt saflaşmasına ve çatışmasına" yer yoktur ve olmamalıdır. Çünkü barikatın bir tarafında, devlet ve düzenle işbirliği içinde "Sünni" ya da "Alevi" maskeleri yüzüne takarak, dini inançları birer imtiyaz ve çıkar aracı olarak kullanan ve sömüren dinsel gericilik türleri vardır. Barikatın diğer tarafında ise, aralarında inanç farklılıkları olsa da, ortak çıkarları sınıfsal sömürüye, ulusal baskılara ve dinsel gericiliğe karşı birleşen bütün bir işçi ve emekçiler kitlesi vardır.

İşçi ve emekçiler, Gazi direnişinin gösterdiği yoldan ilerleyerek, hangi mezhep ve etnik kökenden olursa olsun tüm sınıf kardeşleriyle birleşerek, her türlü sınıfsal, ulusal, dinsel baskı ve sömürüye karşı mücadelesini yükseltmelidir. Alevi ya da Sünni tüm emekçilerin, hem sınıfsal hem de dinsel baskılardan kurtuluşunun yolu, her türlü gericiliğin yatağı olan sömürü düzenini yerle bir etmekten geçmektedir.

Direniş kazanmıştır!

Düzenin savunmaya çekilmesi, militan, politik, kitlesel, kararlı bir direniş karşısındaki güçsüzlüğünün bir göstergesidir. Ve aynı şekilde, böyle bir direnişin geniş işçi ve emekçi yığınlar üzerinde yarattığı etki ve yaratacağı sonuçlar açısından taşıdığı devrimci dinamiklerin gücünün bir göstergesidir.

Direnişin anlamını ve önemini bu geniş çerçevede değerlendirmek gerekir. Direnen Gazi emekçileri onlarca şehit vermiş, ama sonuçta, asıl darbeyi yiyen, asıl savunmaya çekilmek zorunda kalan, devrim değil düzen cephesi, emek değil sermaye cephesi olmuştur.

Gazi direnişçilerin faşizme karşı özgürlük uğruna şehit düşen tek bir canları bile boşa gitmemiştir. Bu şehitler sınıf hareketine ve emekçilere özgürlük için mücadelenin yegane militan yolunu göstermiştir. Bu devrimci yoldan ilerlemenin imkanlarını çoğaltmıştır. Faşist devlet terörü karşısında sonuna kadar kararlılıkla direnmenin mümkün ve gerekli olduğunu göstermiştir.

Sadece bunlar da değil. Gazi direnişi emekçi halka devletin düşman, polisin katil yüzünün en geniş kitleler tarafından sorgulanmasına, emekçi kamuoyunda tartışılmasına vesile olmuştur. Faşist devlet savunmaya çekilmek ve yer yer geri adımlar atmak, tavizler vermek zorunda kalmıştır.

Tüm bunlar direnişin kazanımı olan devrimci etki ve imkanlardır. Bunların işçi ve emekçilerin diğer kesimlerinde politik bir bilinç ve örgütlülük, bir mücadele ve eylem hattı olarak karşılığını bulması ise, bütünüyle komünistlerin, devrimcilerin, öncülerin bu yöndeki çabasına, onun başarı ya da başarısızlığına bağlı olacaktır.

Düzen cephesi direnişi bastırmak ve devrimci sonuçlarını etkisizleştirmek için bütün güçlerini her koldan seferber etti

Düzen güçleri halk direnişinin ve yaratacağı devrimci etkinin önemini zamanında kavradılar. Ve tüm çabalarını olayların gerçek seyrini ve anlamını karartmaya yönelttiler.

* Hepsi de, katliamın, gerçek sorumlusunu, arkasındaki gerçek çıkarları ve gerçek hedef ve amaçlarını ebirliğiyle örbas etmeye çalıştılar.

* Olayların, Türkiye'nin laik, demokratik rejimini (!) bozmak isteyen, Türkiye'nin gelişmesini, birliğini, beraberliğini (!) istemeyen iç ve dış düşmanlar tarafından başlatıldığını ve kışkırtıldığı iğrenç yalanını söylediler.

* "İlk saldırı karşısında halkın duygularını, tepkilerini, acılarını anlıyoruz" diyerek sahte gözyaşları döktüler, "ama bu tepkilerin demokratik yollardan ifade edilmesi gerekirdi, devlete ve polise karşı başkaldıran cezasını da çeker" demeye getirerek, gerçek yüzlerini ortaya koydular. **Katledilenlerin meşru ve haklı direnişinin karşısına dikildiler.** Katillerden hesap sormadılar, ama katillerden hesap soranlara saldırdılar.

* Sözde "sağduyu, barış, kardeşlik, birlik beraberlik" demagojisi ile **katledilenlere, faşist devlet terörü karşısında boyun eğmeyi telkin ettiler.**

* Barikatların bir tarafında emekçi düşmanı katil devletin diğer tarafında ise direnen emekçi halk kitlelelerinin yer aldığı gerçeğini gizlemeye çalıştılar. Gazi halkını genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle sokaklara döken **direnişin,** sahip olduğu **emekçi halk karakterini ve kitlesel niteliğini gizlemeye çalıştılar.**

* **Direnişin emekçi karakterini gizlemeye çalıştılar.** İlk provokasyonu Alevilere yönelik bir saldırı ve katliam karşısında gelişen direnişi de Alevilerin tepkisi olarak çarpıtmaya çalıştılar. Böylece Aleviler dışındaki işçi ve emekçi kesimlerin saldırıya tepki duymasının ve direnişe destek vermesinin önüne geçmeye çalıştılar.

* **Direnişin militan, devrimci karakterini gizlemeye çalıştılar.**

* Barikatların talepler kabul edilmeden terkedilmediği ve **direnişin bu kararlı niteliğinin kazanımların yolunu açtığı, direnişin hucüm ruhunun düzeni savunmaya ittiği gerçeğini gizlemeye çalıştılar.** İşçi ve emekçilerin bugün en küçük kazanımlar için bile tutması gereken yol, militan, birleşik, kararlı bir direniş yoludur. Düzenin uşakları bu gerçeğin farkındadır. İşte Gazi direnişinin, tutulması gereken yol diğer işçi ve emekçi kesimlere de öğretecek olmasından duydukları büyük korkuyladır ki, yukarıdaki gerçekleri gizlemeye çalıştılar.

Tam da aynı nedenle onların gizlediği tüm bu gerçekleri, işçi ve emekçi kitleler içinde, fabrikalarda, emekçi mahallelerinde prapoganda etmek ve sadece prapoganda etmekle kalmayıp direnişin dersleri ışığında proletaryanın militan, devrimci eylemini örgütlemek, komünistlerin bugün başta gelen görevleridir.

Polis bu silahları nereden buluyor?

"Yok muydu bu gençlerin bombaları? Atsalardı da, hiç olmazsa onlardan da bir kaç tane geberseydi!" Direniş sonrasında Gazi Mahallesi'nde bir kadın, polise olan öfkesini böyle haykırıyordu.

Burjuva medya, direniş sırasında ve sonrasında direnişçilerin çoğunun silahlı olduğunu ve mahalle aralarında polise yoğun bir biçimde ateş açıldığını iddia ediyordu. İlk gün gözaltına alman bir göstericide uzun namlulu bir silah bile yakalanmıştı!

Gazi direnişçileri, medyanın iddia ettiği gibi yoğun bir biçimde silahlanmış olsalardı, direnişin çehresi kuşkusuz çok farklı olurdu. Oysa, direnişçilerin savaşçı gücünün büyük çoğunluğunu 15-19 yaşındaki heyecanlı, dövüşken ama deneyimsiz gençler oluşturuyordu. Direnişin başında çoğu molotofun adını bile bilmeyen, yaptıkları molotofları yakmayı da atmayı da direniş esnasındaki çatışmalarda öğrenen bu gençler, silahlanmış olsalardı, öfkelerini silahlarından ateşlemeyi elbette tercih ederlerdi ve Gazi'li kadının dediği gibi bir kaç düşman leşini arkalarında bırakabilirlerdi.

Bir iki istisna dışında, hemen hepsi ellerinde sıkıca tuttukları sopalar, ceplerine doldurdukları taşlar, barikat diplerine ve sokak aralarına depoladıkları molotoflardan başka bir silaha sahip değillerdi. Çoğu zaman göğüslerini siper ederek gittiler düşmanlarının üstüne. Polis ateş kusarken, onlar taş ve soplarına daha bir sıkı sarılarak, barikatların önünde yanan ateşleri daha bir harlayarak yanıt verdiler.

Şimdi düzen cephesi katliamı haklı çıkarabilmek için göstericilerin polise ateş açtığını söylüyor. Burjuvazinin kolluk güçlerinin silahlarını katliamlar düzenlemek için kullanması yasal, emekçilerin kendilerini savunması ise yasadışı oluyor! Ve soruyorlar: "Peki göstericiler bu silahları nereden buldu?"!

Peki, polis bu silahları nereden buluyor?

Bizim ürettiklerimize el konularak, bizim vergilerimizle ve bizim sırtımızdan kazanılan paralarla, burjuva devlet silahlı güçlerini besliyor, en güçlü silahlarla donatıyor. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin ürettiği değerlerin azgınca zoralımından başka birşey olmayan kriz ve savaş bütçesinin dayattığı sıfır sözleşme, sıfır zam, sefalet ücretleri, yeni vergiler ve zamlarla alınıyor bu silahlar. Ve bu silahlar sayesinde burjuva düzen ezilen sınıflar ve halklar üzerindeki egemenliğini sürdürebiliyor. Kürt halkı bu silahlarla katlediliyor. Direnişteki işçinin, yürüyüşteki memurun, okuldaki öğrencinin üzerine bu silahlarla yürünüyor... İşçi sınıfı ve emekçi kitleler kendisine çevrilmiş namlulara barut olmayı reddetmek zorundadır.

S. GÜRSEL

Almanya'da Gazi katliamını protesto mitingi

18 Mart günü Almanya'nın Köln kentinde, Alevi Birlikleri Federasyonu ile devrimci örgütlerin çağrısıyla, Gazi Mahallesi katliamı ve ardından gelişen olayları protesto eden bir miting düzenlendi. Mitinge 40 bin civarında insan katıldı.

Alevi yöneticiler Sivas olaylarını protesto mitingindeki oyunu bir kez daha sergilediler. Daha devrimci örgütlerin korteji alana girmeden saygı duruşu yaptılar ve konuşmaları alelacele bitirdiler. Gazi Mahallesi'ndeki direnişte ise yalnızca Alevilerin varolduğu, devrimcilerin olmadığı biçiminde yansıtmaya çalıştılar. Tüm çabaları kitleyi kendi denetiminde tutmak, radikal bir çizgiye kaymasını engelleyerek yürüyüşü sessiz sedasız bitirmekti. Bunu başardılar da. Alevi ağaları yaptıkları konuşmalarda, "provokasyona gelmeyin, Türkiye'de olduğu burada da bizi karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar. Biz Aleviler olarak kimliğimizi bulana kadar bu tür provokasyonlara müsade etmeyelim, demokratik yollardan haklarımızı arayalım" diyerek gerçek kimliklerini açıkça sergilediler. Buna devrimcilerin tepki göstermesi üzerine polisi yardıma çağırdılar. Ne yazık ki devrimci hareket kitle üzerinde inisiyatif kuramadı. Devrimci hareketin ortaklaşa hazırladığı metin dahi okunamadı. Böylece Alevi Birlikleri yurtdışında da sermaye düzenine hizmette üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirdiler.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi derinleşiyor

Artan sorunlar ve büyüyen olanaklar

Dünya genelinde olduğu gibi Batı Avrupa ülkelerinde de emekçi sınıfların mücadelesi '80'li yılların başından bu yana kayda değer bir ilerleme gösterememiştir. Kuşkusuz sermayenin azgın saldırılarına karşı yükseltilen, yer yer uzlaşmalarla çoğu kez de yenilgiyle sonuçlanan çetin mücadeleleri küçümsemek anlamına gelmiyor bu. Ancak sürece nesnel verilerin ışığında bakıldığında ve sermaye ile emek dünyası arasındaki güçler dengesinin evrimi gözetildiğinde, daha farklı bir yargıya varmak da bugün için mümkün değildir.

Sermayenin mutlak egemenliğine karşı emekçi sınıfların içinde bulunduklanı bu edilgen konum, pek çok somut etkenin yarattığı koşulların ürünüdür. Batı Avrupa ülkeleri ile sınırlı kalınarak değerlendirildiğinde, bu faktörlerden ilk akla geleni kuşkusuz bu ülkelerdeki emekçilerin bir dönem sahip oldukları görece refah düzeyidir.

Avrupa'da işçi sınıfı bu refah düzeyine çetin mücadeleler sonucunda ulaşmıştır. Emeklilik, asgari ücret, sosyal sigorta güvencesi, sosyal yardım ödenekleri, paralı izin, çalışma süresinin azaltılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, işsizlik sigortası vb., haklar mücadeleler sonucu elde edilmiş kazanımlardır.

Bununla birlikte bu kazanımların elde edilmesinde hesaba katılması gereken nesnel bir etken daha vardır. Emperyalist burjuvazi cephe gerisini nötralize etmek ve kendi yedeğine alabilmek için sus payı anlamında bir yaşam standartı sunabilmiş, bunu stratejik önemde bir yatırım olarak değerlendirmiştir. Özellikle de sosyalizm alternatifi koşullarında işçi sınıfı ile karşı karşıya gelmenin kapitalist sistemin geleceği açısından bir tehlike olduğu bilinciyle davranmıştır. Batı Avrupa ülkelerindeki yozlaşmış ve revizyonizme kaymış sözde komünist partileri de, emekçi kitleleri kapitalist düzenin sınırlarına hapsedilmiş bir baskı grubuna dönüştürerek, burjuvazinin bu politikalarını büyük ölçüde kolaylaştırmışlardır. Sovyetler Birliği'nde yaşanan revizyonist yozlaşmayla birlikte düzenle büsbütün bütünleşen ve sosyal demokratlaşmaya doğru dolu dizgin yol alan bu partilerin etki alanındaki emekçi kitleler, refah koşullarının da etkisiyle hızlı bir depolitizasyonla karşı karşıya kalmışlardır. Bu ideolojik yozlaşma süreci, işçi sınıfını, kazanımlarını korumak ve mücadeleyi düzenin tahammül gösterebileceği ekonomik taleplerle sınırlandırmak noktasına geriletmiştir.

İşçi sınıfının ideolojik silahlarını kaybetmesine, politik önderliğinin ve sendikalarının kapitalist düzenin birer dişlisine dönüşmesine rağmen, Avrupa'da burjuvazi bu sınıfla karşı karşıya gelmeme politikası izledi. Uluslararası planda devrim dalgasının çekilmiş olmasına rağmen Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun varlığı ve bloklar arası hegemonya yarışı bunu gerektiriyordu. Emperyalist blok, temsil ettiği toplumsal modelin üstünlüğünü kanıtlamak için, emekçilere yönelttiği saldırılarda ölçülü davranmak zorunda kaldı. Son yıllarda uluslararası planda yaşanan değişiklikler ile emekçi kitlelerdeki depolitizasyon ve edilgenlik, burjuvaziyi bazı handikaplarından kurtarmış, ona artık bu kolay taviz politikasından vazgeçme olanağı tanımıştır.

Bu çerçevede '80'li yılların başından itibaren yeni bir süreç başlamıştır. Burada, birbirlerinden bağımsız gibi görünseler de, sonuçta çakışan iki nesnel etkene değinmek gerekir. Birincisi, Sovyetler Birliği'nin zaten yıpranmış bulunan politik nüfuzu Afganistan işgaliyle birlikte ağır bir darbe aldı. Sistemin çürümüşlüğü, yozlaşmışlığı ve iktisadi güçsüzlüğü apaçık gözler önüne serildi. Böylece emperyalist blokla hiç bir alanda rekabeti sürdürebilecek durumda olmadığı ortaya çıktı. Diğeri ise, aynı zaman dilimi içinde Reagen'ın ABD başkanlığına seçilmesiyle başlatılan ultra liberal dalga ve politik ataklıktır. Sovyetler Birliği'nin güçsüzlüğünün suyüzüne çıkmasıyla birlikte soğuk savaş kızıştı, hızlı bir silahlanma kampanyası başlatıldı. Ultra liberal bir ekonomik saldırı başlatılarak geri kalmış ülkelerdeki talan hızlandırıldı ve metropollerdeki emekçi kitlelere yönelik saldırılar yoğunlaştı.

Bu süreç bir yönüyle tamamlandı; Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku çöktü. Ancak ultra liberal dalga bütün hızıyla sürüyor. Sermayenin krizinin derinleşmesine de paralel olarak dünya çapında yoğunlaştırdığı bu saldırının faturası oldukça kabarıktır. Körfez savaşı, Ruanda'da bir milyon insa-

nın katledilmesi, Afrika'da açlığın, sefaletin korkunç boyutlar kazanması, eski Yugoslavya'nın durumu, Cezayir iç savaşı, Meksika'nın iflası ilk akla gelen yalnızca bir kaç örnektir.

Sorun Avrupa ülkeleri açısından değerlendirildiğinde, saldırının boyutları kuşkusuz farklıdır. Fakat ultra liberalizmin emekçilerin yaşam düzeylerinde yarattığı tahribat hiç de küçümsenemez boyutlardadır. Yaşam düzeyi açısından '80'lerin başındaki verilerle bugün kıyaslandığında bu açıkça görülmektedir. Astronomik rakamlarla ifade edilen işsizlik, alım gücünün düşmesi, en temel sosyal hakların ve kazanımların budanması öylesine boyutlara ulaşmıştır ki, kimi burjuva uzmanlar bazı kesimlerin yaşam koşullarını 19. yüzyılın yaşam koşullarıyla kıyaslayabilmektedirler.

Kapitalizm bir yandan insanlığı savaşla, açlıkla, sefaletle başbaşa bırakırken, zengin Avrupa'nın belli başlı kentlerinde dilenciden geçilmezken, Beyaz Saray'ın 150 metre uzağında aileler kartonlarda yaşarlarken, öte yandan zenginlik bir avuç asalağın elinde birikmektedir. Örneğin Fransa'da net asgari ücret 5 bin frank civarındadır. Ama bu ülkede 18 milyon insan aylık 2 bin franklık bir gelirle yaşamak zorunda kalırken, bir genel müdürün maaşı bir milyon frankı aşabilmektedir.

Burjuvazi kriz edebiyatı eşliğinde kemer sıkma politikasını yıllardır uyguluyor. İşverenler, politikacılar ve "seçkin" gazetecilerden oluşan oldukça dar bir çete, ülkelerin politik, sosyal ve ekonomik yaşamlarını belirliyor. Bunu kitlelere kabul ettirebilmek için de bin dereden su taşıyor.

Kamu işletmeleri rekabete yatkın değildir, ekonomik gelişmenin önünde engeldir, tekelci konumda oldukları için fiyatları adil değildir denilerek başlatılan özelleştirme saldırısının arkasında yatan gerçeklerin ne olduğunu kitleler geç de olsa görmeye başladılar. Örneğin İngiltere'de elektrik işletmesi özelleştirildikten sonra fiyatlar %30 oranında bir artış kaydetti. En çok pay getirecek sektörlerdeki işletmeler politik iktidara yakın dostlar arasında paylaştırıldı. Üretim "rasyonalleştirildi", işçiler toptan sokağa atıldı. Üretim maliyetini düşürüp rekabeti gücümüzü artıralım diyerek ücretler dondurulduu. Devlet bütçesini dengelemek için kamu harcamaları ve sosyal ödenekler kısıtlandı, vb...

Sonuçta sermaye karını kat kat artırırken kriz edebiyatını da sürdürüyor. Vaadedilen yoğun istihdam ise ertelenmeye devam ediliyor.

Bu arada İspanya, İtalya, Fransa ve Belçika'da sürekli yeni mali skandallar patlak veriyor. Belçika'da eski bakanlar intihar ederken görevdekiler de istifa etmek zorunda kalıyorlar. Almanya'da Doğu Almanya ile Batı Almanya arasındaki farkı kapatmak için oluşturulan kuruma ayrılan milyarlarca markın bir bölümü sorumluları tarafından paylaşılmış bulunuyor. Fransa'da büyük tekellerin genel müdürleri arasında hakkında dolandırıcılık, zimmetlerine para geçirmek, sahte evrak düzenlemekten dolayı soruşturma açılmayan kalmadı. Bunlardan birisi Belçika'yı dolandırdığı için iki hafta cezaevinde yattı ve ancak Fransa'nın kefaleti sonucu bırakıldı vb...

Vurgunculuğun, hırsızlığın boyutları hakkında yeterince fikir veren bir kaç örnektir bunlar. Sistemin çürümüşlüğü her geçen gün çok daha açık bir biçimde dışa vuruyor. Fakat buna rağmen sistem egemenliğini sürdürmeyi başarabildiği gibi, sömürü çarkını da gün geçtikçe daha hızlı döndürmekte ve bu saldırıyı püskürtebilecek kayda değer bir muhalefet gelişmemektedir. Emekçi kitleler ya örgütsüzdürler ya da düzen örgütleri içinde bocalamaktadırlar. Yalnızca kısmi ekonomik talepler uğruna kesikli, koordinesiz ve perspektifsiz bir mücadele ile yetinmektedir. Kısacası hali hazırda işçi sınıfı düzen için bir tehlike arzetmemektedir.

Verili durum bu olmakla birlikte, önümüzdeki süreç kapitalist sistemin iç çelişkileri ve ilk işaretlerini veren toplumsal mücadele dinamikleri ile birlikte değerlendirildiğinde, karamsar olmak için bir neden yoktur. Emperyalist-kapitalist sistem çok hassas dengeler üzerinde durmaktadır. Krizin faturasının emekçi sınıflara yüklenmesi, hoşnutsuzluğu derinleştirmekte, mücadele eğilimini geliştirmektedir.

Nitekim burjuva düzenin en yetkili ağızları, sistemin kilitlendiğini, bunun böyle gidemeyeceğini ve her an bir altüstü oluşun yaşanabileceğini açıkça ifade etmektedirler. Bu tür itiraflar sahte bir felaket tellallığının ifadesi değildir. Meksika'nın iflası ve İngiltere'deki Barings bankasının batması türünden, sistemin ne denli hassas dengeler üzerinde durduğunun anlatan somut örneklere dayanarak konuşmaktadırlar. Bugün burjuvazinin en büyük güvencesi, işçi sınıfının devrimci bir önderlikten/örgütlülükten yoksun olması ve sosyalizmin halihazırda epeyce itibar yitirmiş durumda bulunmasıdır.

'80'li yılların ultra liberalizminin hızı kesilmek üzeredir. Burjuvazi inisiyatifi elde tutmak için yer yer ekip değişikliğine başvurmaktadır. ABD'da "demokrat" bir başbakan seçildi. İskandinav ülkele-

rinde sosyal-demokratlar işbaşına getiriliyor. İtalya'da gelişen kitle hareketinin önü şimdilik Berlusconi hükümeti feda edilerek kesilebildi. Ancak bu değişikliklerle hiçbir sorun çözülemediği gibi, tersine durum gün geçtikçe daha da ağırlaşıyor.

Almanya'da bütün Avrupa'nın dikkatle izlediği ve yayılmasından korktuğu metal işçilerinin grevleri ancak sendikanın ihaneti sayesinde sabote edilebildi. Fakat sorun yalnızca ertelenmiş oldu. Yoğunlaşan saldırılar karşısında değişik sektörlerde benzer talepler yükseltilecektir. Belçika, uzun bir dönemin ardından, geçen yıl sendikaların tüm ayak diremelerine karşın ardı ardına güçlü genel grevlere tanık oldu. Aynı durum İspanya ve Portekiz'de yaşandı. Fransa'da ise işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin yaygın bir hareketliliği sözkonusu. Havayollarının iç hatlarında grev sürüyor. Sağlık personeli sokaklara dökülüyor. Potasyum maden işçileri grevdeler. Devlet demiryolları, Paris metrosu ve otobüs işletmesi çalışanları periyodik grevler gerçekleştiriyorlar. Elektrik ve gaz idaresi çalışanları özelleştirmeleri protesto etmek amacıyla iş bıraktılar. vb...

Gelişen mücadele dinamiklerini etkisizleştirmede burjuvaziye en büyük hizmeti bir kez daha sendika bürokrasisi sunuyor. Ancak sermayenin yoğunlaşan saldırıları karşısında işçi sınıfını oyalamak ve denetlemekte giderek daha çok zorlandıkları da bir gerçektir. Örgütsüzlük ve önderlik yoksunluğu bugün Avrupa'daki işçi hareketinin de en büyük handikapıdır. Sendika bürokrasisini aşarak gelişecek bir mücadele işçi hareketine büyük bir ivme kazandıracak, örgütlü bir devrimci işçi hareketinin gelişmesini de kolaylaştıracaktır.

"Devrim"in 25 yılında Libya:

"Üçüncü yol"un iflası

'50-60'lı yıllarda Asya ve Afrika ülkeleri gelişen ulusal kurtuluş hareketleri sonucu bağımsız uluslar devletler biçiminde örgütlendi. Bu klasik sömürgeciliğin çöküşüydü. Bir çok ülkede burjuva ulusal güçler dışta emperyalizme, içte geleneksel toplumsal yapı ve ilişkilere dayalı krallıklara karşı bağımsız ulusal gelişme için harekete geçtiler. Çin Devrimi'nin Komünist Partisi önderliğinde başarıya ulaşması Asya'da ve Afrika'da ulusal bağımsızlık için savaşan güçlere büyük bir ivme kazandırdı. Bu koşullarda monarşist iktidarlara karşı mücadele eden her akım belli ölçülerde kendisini ilerici, ulusalcı ya da ulusal sosyalist olarak nitelendirmek durumunda kalıyordu. Bunda, özellikle de '60'lı yıllardan itibaren iktidardaki egemen sınıfları şiddete dayalı bir yığınsal devrim ile tasfiye etmek yerine, ülke içindeki muhalefetin evrimci burjuva-ulusalcı güçlerini desteklemeyi bir dış politika ilkesi haline getiren Sovyetler Birliği'nin etkisi de küçümsenemez.

Bu dönemde Sovyet revizyonizmi "kapitalist olmayan yol" adına burjuva reformist akımların iktidara gelmesine destek sundu. Bu destek Mısır gibi ülkelerde komünistlerin tasfiyesine de göz yumularak verildi.

Libya'daki gelişmeler de bu koşullar içinde anlaşılabilir.

Libya'nın İtalyan faşizminden kurtuluşunun ardından, 1951 yılında, Kral İdris Birleşmiş Milletler tarafından Libya yönetimine atandı. İdris, geleneksel aşiret yapılarına dayanıyordu. O tarihlerde Libya bir milyon nüfusuyla dünyanın en yoksul ülkelerinden biri durumundaydı.

Bu durum 1955'de petrol rezervlerinin bulunmasıyla değişti. Emperyalist tekeller petrol üretimini kendi denetimine alırlarken, İdris krallığı da bu yağmadan aldığı payla kendini ve kastını palazlandırıyor, halk ise yoksulluğa ve cehalete terk ediliyordu. Olası bir toplumsal muhalefetin gelişmesini önlemek için de devlet aygıtının baskı araçları tahkim ediliyordu.

Bu ortamda diğer Arap ülkelerinde olduğu gibi Libya'da da burjuva güçler, özellikle de ordu içinde hoşnutsuzluk gitgide büyüyordu. 1964 yılında Mısır'da Nasır önderliğindeki ilerici burjuva subaylar hareketi, Arap ulusalcı güçlerinin hareketlenmesini hızlandırdı. 1969 yılında Nasır'm darbesini örnek alan ilerici subaylar Kaddafi önderliğinde barışçıl bir darbe gerçekleştirdiler. Türkiye'de tatilde olan Kral İdris Libya'ya dönemedi.

Kaddafi halka özgürlük ve sosyalizm için bir "devrim" yaptıklarını duyurdu. Bu genç

ulusalcı subaylar halk tarafından coşkuyla karşılandılar. Popülist bir siyasal retoriği ustaca kullanan yeni yönetim, halkın maddi ihtiyaçlarına cevap vermek, "devrim"in meşruiyetini pekiştirmek için ilk etapta pek çok sosyal politik önlemi gündeme getirdi. Ücretlerin artırılması, parasız sağlık hizmetleri, sosyal konut yapımı, temel gıda maddelerinin ucuzlatılması vb. önemli ilk adımlardı.

"Devrim"in başlangıç döneminin coşkulu ortamında yabancı sermayenin elinde bulunan işletmelerin %51'i millileştirildi. Böylece yeni ulusal-reformcu klik bağımsız bir ulusal kapitalizmin gelişmesinin temellerini atmaya çalışıyordu. Bu süreçte ABD ve İngiltere Libya'daki askeri üslerini kapatmak zorunda kaldılar.

Kapitalizm ile sosyalizm dışındaki bu sözde üçüncü toplumsal gelişme modeli çerçevesinde bir dizi sosyal ve politik önlem hayat geçirildi. Bugüne kadar Libya'da 300 büyük fabrika inşa edildi. Bir milyon hektar toprak tarım için kullanılacak hale getirildi. 300 bin yeni konut inşa edildi. Bunlara dayanılarak Libya "sosyalist" olarak ilan edildi. Yılda üç kez halkın yaşamını ilgilendiren sosyal ve ekonomik kararlar almak için toplantılar düzenleniyordu. Bu halk toplantılarında alman kararlar bir üst halk kongresine götürülüyor, bu çerçevede doğrudan bir "taban demokrasisi" uygulanıyordu.

Bu "devrim"in dayandığı temelleri ve perspektiflerini Kaddafi Yeşil Kitap'ta topladı. Üçüncü evrensel teori olarak nitelendirdiği bu ideoloji, burjuva ideolojisine de bilimsel sosyalizme de karşı idi. Bir tür ulusal burjuva sosyalizmini ifade eden Kaddafi'nin düşünce sistemi, marksist, anarşist, doğal hak teorisi, milliyetçi ve darwinist öğeler taşıyordu. Kaddafi kitabında paranın kaldırılmasını nihai hedef olarak ilan ediyordu.

* * *

Petrol gelirine dayalı bu "üçüncü yol" modeli bugün artık tümden iflas etmiştir. Libya ekonomisi bugün derin bir bunalım içindedir. Bu gelişmedeki en önemli faktör petrol gelirlerindeki azalmadır. Petrol'den elde edilen gelir 1980 yılında 22,6 milyar dolar iken, 1987'de 5,5 milyar dolara kadar gerilemiştir. Bu, ülke çapındaki bir çok projenin iptal edilmesine ya da tamamlanamamasına yolaçmıştır. Bu durumu aşabilmek için özel ticaret serbest bırakılırken, ithalattaki devlet tekeli de kaldırılmıştır. Gündeme getirilen ekonomik liberalizm politikasına uygun olarak özelleştirmeler uygulamaya konmuştur.

Petrolden elde edilen gelirlerin sürekli düşüşünün yanısıra, emperyalizmin uyguladığı abluka da ekonomik alanda bunalımın önemli bir diğer nedenidir.

ABD 1981 yılında "uluslararası terörizmi desteklediği" gerekçesiyle Libya'ya ambargo uygulanmasını gündeme getirdi. 1986 yılında öteki Batılı emperyalist devletler de benzer bir tutum takınmakla birlikte, başlangıçta diplomatik şantaj yoluna gittiler. Ancak tekellerin ekonomik çıkarları nedeniyle alman bu kararlar rafa kaldırılmak zorunda kalındı. Öyle ki, bu aynı dönemde beş ABD petrol tekeli Libya ile işbirliği anlaşması imzaladılar. Fransa da 1983 yılında uygulamaya koyduğu silah ambargosunu kaldırmak zorunda kaldı. Beir yandan emperyalist devletler kapitalist rekabetin mantığına uygun hareket ederlerken, öte yandan da Birleşmiş Milletler aracılığıyla Libya'ya hava ambargosu uygulanıyor ve Libya'nın yurtdışındaki hesaplarına el konuluyordu.

Son yıllarda Almanya Libya'da en önemli ekonomik güç haline geldi. Libya petrolleriyle beslenen Almanya, İtalya'dan sonra, bu ülke ile ticari ilişkide bulunan ikinci büyük ülkedir.

* * *

Libya "devrim"i başlangıçtaki dinamizmini kısa bir süre sonra yitirdi. "Üçüncü evrensel teori"nin yaratıcısı Kaddafi, kendi elinde topladığı karar mekanizmalarıyla bir tür otokratik sistem yarattı. Önce "Arap ulusunun birliği" çabası, sonra Magrip ülkelerinden oluşan bir federasyon ile islam ve milliyetçiliğin karışımı bir tür sosyalizm propagandası, giderek yerini dünya pazarı ile eklemlenmeye çalışan ve halktan kopan burjuva bir kastın çabalarına bıraktı. "Yeşil Kitap" sistemin katı gerçekleri karşısında dayanaksız bir ütopya olmaktan öteye gidemedi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın çöküşü tüm manevra olanaklarını da tüketince, geriye çıplak gerçek kaldı.

25 yıllık sürecin vardığı noktaşudur; yozlaşan ve her türlü inandırıcılığını yitiren bir "devrim", daha doğrusu iflas eden bir "üçüncü yol" ve bugün II. İdris olarak adlandırılan Kaddafi'nin otokratik yönetimi...

Devrimci inisiyatif ve önderlik zamanıdır!

Etkin ve yaygın bir 1 Mayıs çalışması!

1 Mayıs geliyor. Politik atmosfer ısınmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilerde politik duyarlılık artıyor.

Mart ve Nisan ayları son yıllarda genelde politik atmosferin ısındığı bir zaman dilimi olmaktadır.Fakat Newroz'u da önceleyen süreç bu yıl çok önemli başka bazı siyasal gelişmelere sahne oldu. Sermaye devletinin İstanbul Gazi Mahallesi'ndeki provokasyonu bizzat devlete yönelen militan kitle eylemlerine yolaçtı. Sokaklara taşan öfke seli karşısında düzen cephesi şaşkınlığa uğradı ve geri adım atmak zorunda kaldı. Değişik manevralarla yığınlardaki öfke dindirilmeye, tepkiler düzen sınırları içerisinde tutulmaya çalışıldı.

Newroz etkinlikleri Gazi katliamına gösterilen kitlesel tepkilerin sürdüğü bir aşamaya denk geldi. Newroz gününün politik anlamından öcü gibi korkan faşist sermaye iktidarı bu kez Newroz kutlamalarını yasaklama gücünü kendinde göremedi. Papaz rolüyle emekçilerin karşısına çıktı. Newroz etkinliklerini resmi törenlerle ehlileştirmeye çalıştı. Ankara ve Diyarbakır'da resmi törenler düzenledi.

Ne var ki, Kürt emekçileri devletin resmi törenlerine rağbet etmedi. Diyarbakır'da her türlü tehdit ve teröre rağmen kent merkezinin dört bir tarafında isyan ateşleri tutuşturuldu. İstanbul'un değişik semtlerinde kitlesel yasadışı gösteriler düzenlendi. HADEP'in İstanbul, Mersin, Adana vb. kentlerde düzenlediği etkinlikler onbinlerce emekçi ve devrimcinin coşkulu katılımıyla gerçekleşti. HADEP yöneticilerinin Newroz'u barışçıl gösterilerle geçiştirme ve devrimci etkinlikleri önleme çabası da bu arada boşa çıkarıldı.

Özetle Gazi olayları vesilesiyle patlak veren militan kitle eylemleri ve hemen onu izleyen Newroz gösterileri, kitle mücadelesinde yeni bir evreye geçişin işaretleri oldular. Bu 1 Mayıs öncesi kitle politizasyonundaki tırmanışın devrimci müdahale için yarattığı imkanları da ortaya koymaktadır. '95 1 Mayıs'ı öncesindeki politik atmosfer, son 14 yılın 1 Mayıs'larmın öncesindeki atmosferden farklı özellikler taşımaktadır.

Komünistler bu farklılıkları mutlaka gözetmek durumundadırlar. Bugünkü koşullarda devrimci propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetlerinin kitleler üzerindeki etkisi daha güçlü, kitlelerin arayışını doğru bir mücadele kanalına akıtabilmek nispeten daha kolaydır. Bu, 1 Mayıs'a yoğun bir hazırlık, etkin bir siyasal faaliyet örgütleme görevi demektir. Araçlarda çeşitlilik, müdahalede örgütlü ataklık, seslenişte etkileyicilik, uygulamada kıvraklık demektir...

* * *

Bugün sermaye düzeninin sürmekte olan saldırıları üç cephede yoğunlaşmış durumdadır. İlki İMF paketlerinde ifadesini bulan ve şimdi özelleştirmelerle süren ekonomik saldırılardır. İkincisi siyasal planda işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelen baskı ve terörün daha da katmerleşmesidir. Üçüncüsü ise Kürdistan'da Kürt halkına karşı sürdürülen imha savaşının Güney Kürdistan'daki işgal harekatı ile yeni bir boyut kazanmasıdır. Yürüteceğimiz siyasal propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti tüm bu güncel saldırıları kapsayıcı bir içeriğe sahip olmak durumundadır.

Burjuvazi kapitalist kriz batağının faturasını yeni bir saldırı paketiyle işçi sınıfı ve emekçilere ödetme hazırlığındadır. Bu, tüm sonuçlarıyla birlikte işlenmesi gereken bir sorundur. Bu saldırı paketinin püskürtülememesi durumunda yolaçacağı yıkıcı sonuçlar işçi ve emekçilere anlaşılır bir dille açıklanmalıdır. 5 Nisan saldırı paketinin işçi ve emekçiler cephesinde yeterli bir direnişle karşılanamamış olması, yeni saldırı paketinin de aynı biçimde karşılanacağına gösterge sayılamaz. Şimdi geride bir yılın deneyimi vardır. Suskun kalmanın saldırıları engellemediği, fakat tersine yeni saldırılar için sermaye iktidarını cesaretlendirdiği olgusu sözkonusudur. İşçi ve emekçiler kapitalist krizin kendilerine ödettiği faturanın acılarını asıl şimdi duymaktadırlar. Yeni paketten kendilerine çıkacak faturanın bedelini kaldıramayacaklarını hissetmekte, bunu gündelik yaşamlarında duymaktadırlar. Bu hoşnutsuzluğun derinleşmesi, mücadele isteğinin büyümesi demektir. Devrimci müdahale ve önderlikle bu hoşnutsuzluk ve öfkeyi eylem alanına çekmeyi başarmak, komünistlerin güncel sorumluluklarımn çerçevesini vermektedir.

Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçiler '95 1 Mayıs'ma da en basit demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun olarak girmektedirler. Fiilen aşılmış olmasına rağmen 1 Mayıs hala yasak. Terör sopası gitgide daha çok işçi ve emekçileri hedefliyor. Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerindeki son olaylarda da görüldüğü gibi, devletin terör ve katliamlarının hedefi şimdi asıl olarak emekçi kitlelerdir.

Söz, basın, gösteri, örgütlenme özgürlükleri sermaye iktidarınca gaspedilmiş bulunmaktadır. 12 Eylül yasaklarının hemen tümü sürmektedir. vb.

MHP'li faşist beslemeler işçi sınıfı ve emekçi hareketini sindirmek üzere kullanılıyor. MHP'li faşist güruhun devlet ile olan organik ilişkisi ise gizlenemeyecek denli açık hale gelmiş bulunuyor. Ankara Belediyesi, İstanbul Ambarlar, Pendik ve Gebze Belediyeleri, Alibeyköy ve Nurtepe'de emekçilere, üniversitelere ve liseli gençliğe yöneltilen saldırılarda bu katiller sürüsü kullanılıyor ve polis tarafından özel olarak kollanıyor.

Olgulara dayalı bir teşhir faaliyetinin işçi ve emekçiler üzerindeki etkisi şimdi çok daha sonuç alıcı olacaktır. Devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmede, yığınlarda politik bilinci geliştirmede ve kendiliğinden mücadelenin dar zeminini aşarak bugünkü kısır döngüyü kırmada bu istem ve olguların doğru bir tarzda işlenmesi, bugün her zamankinden daha önemlidir.

Kürt özgürlük mücadelesi karşısında büyük bir aczi yaşayan sömürgeci sermaye iktidarı, çaresizliğini kudurgan bir saldırganlıkla kapatmaya çalışıyor. Güney Kürdistan işgali bunun en son örneğidir. Harekat büyük bir başarısızlıkla karşı karşıya kalmıştır. Türk ordusunun Güney Kürdistan'ı işgali ve bunu tamamlayan ilhak hesapları sömürgeci devlet için yeni ve çok ciddi sorunlar yaratacaktır. Bu sorunların yaratacağı sonuçtan bağımsız olarak işgal eylemi ve ilhak planları tüm devrimciler için temel önemde yeni sorumluluklar alanı yaratıyor. Bugün Türk burjuvazisi kendi sınırları dışında işgalci bir güçtür. Enternasyonalist devrimci tutum, hakim sınıfların bu yeni sömürgeci emellerine karşı katı ve uzlaşmaz bir mücadeleyi örgütlemeyi gerektirir. Şovenizme karşı mücadele, sömürgeci yeni eğilimlere karşı mücadeleyle birleşmelidir. 1 Mayıs'a hazırlık bu alanda da özel bir siyasal faaliyet demektir.

* * *

İşçi ve emekçilerdeki yaygın hoşnutsuzluk ve kabaran öfke, devrimci kitle hareketliliği için kendi başına her zaman yeterli değildir. Hoşnutsuzluk ve öfkeyi eyleme dönüştürmede devrimci önderliğin etkili müdahalesinin taşıdığı önem bugün çok daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Olayların hız kazandığı bu evrede sınıf hareketine etkili, aralıksız ve sistemli bir müdahale olmadığı sürece, devrimci önderlik iddiası içi boş bir söz kalıbı olarak kalacaktır. Devrimci önderlik müdahalesinin asıl alanı ise, kitlelerin bakışını toplumsal yaşamın güncel ve temel sorunlarına; sömürgeci kirli savaşa, işgal ve ilhaka, devlet terörüne, faşist saldırı ve katliamlara, demokratik özgürlük istemlerine vb. yakıcı sorunlara çevirmeyi başarabilmektir.

İşçi ve emekçi hareketinin bugünkü en canalıcı sorunu olan önderlik boşluğu, fabrikalarda, emekçi semtlerinde, alanlarda, eylemlerde kitle içinde yer tutarak, önüne geçerek, önderlik inisiyatifi göstererek, bunu örnek bir devrimci militan kişilik ve yaratıcılıkla birleştirerek doldurulabilir ancak. Komünistlerin işçi ve emekçilerle kaynaşmaları, ileri öğeleriyle organik ilişkiler kurmaları, güven ilişkisini geliştirip pekiştirmeleri ve doğru politik taktiklere uygulama gücü kazandırabilmeleri bu zeminde gösterilecek çabalara bağlıdır. Sınıf devrimciliğinin anlamı; ideolojik konumuna ve siyasal misyonuna uygun bir siyasal pratik ortaya koyabilmektir. Devrimci militanlık, inisiyatif, yaratıcılık, adanmışlık ve tüm bunları önderlik sanatıyla bütünleştirme dinamizmi ve gücüdür. Komünist kimlik de gerçek anlamını ancak böyle bir siyasal pratik içerisinde bulabilir.

* * *

Yeni bir dönemin başındayız. Yeni dönem tanımı kitle hareketindeki yeni aşamadan gelmiyor yalnızca. Hareketimiz '95 yılını "Atılımlar ve Parti Yılı" ilan etmiş bulunuyor. Örgütümüz bu hedefin sorunlarını ve sorumluluklarını tartışmış ve süreci bu temel üzerinde netleştirmiştir. Şimdi komünistlerin önünde zorlu, fakat zor olanı başardıkları oranda onurunu paylaşacakları bir mücadele dönemi vardır. Yaratılan açıklıkların da verdiği güçle silkinmek, olağan işleyişin yarattığı hantallıktan kurtulmak ve devrimci sınıfa yakışır devrimci sınıf önderliği düzeyini yakalamak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

1 Mayıs faaliyeti ve etkinliklerinde gösterilecek performans, parti ve atılımlar hedefinin gerçekliğe dönüşeceğin ilk ciddi sınav aşamasıdır. 1 Mayıs faaliyeti iddianın kendine uygun siyasal pratikle örtüşeceği ilk adımdır.

Bu bilinç ve kararlılıkla tüm komünistler görev başına!

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Sınıf dayanışmasını geliştirmeliyiz!

Express Kargo işçileri Tümtis Sendikasına üye oldukları için işten atıldılar. Bu saldırıya cevap olarak işyeri önünde direniş bayrağını açtılar. Direniş halen devam ediyor.

26 Şubat tarihinde İstanbul Şubeler Platformu tarafından direnişteki kargo işçilerine bir destek ziyaret gerçekleştirildi. Yaklaşık 150 kişinin katılımıyla gerçekleşen ziyarette basın açıklaması yapıldı, davul zurna eşliğinde direnişçi işçilerle birlikte halaylar çekildi. Ziyaretçilerin dağılmasından 15-20 dakika sonra sermayenin kolluk kuvvetleri işçilere saldırıya geçtiler. Saldırmak için kitlenin dağılmasını beklemişlerdi. Kişi başına en az on polisin düştüğü saldırıya işçiler oturma eylemiyle karşılık verdiler. Döviz ve pankartlara el konuldu ve daha sonra direnişçi işçiler coplanarak gözaltına alındı.

Sermaye tekil direnişlere saldırarak işçiler üzerinde yılgınlık yaratmaya, böylece bu tür direnişleri pasifize ederek birleşik bir direniş dinamiğine dönüşmesinin önünü kesmeye çalışıyor. O yenilgiyle de sonuçlansa, dövüşerek alınan yenilgilerin sınıfa dersler/kazanımlar bırakacağı bilinciyle davranıyor. Bu nedenle teslim almaya çalışıyor. Cemtaş ve Aras Kargo direnişi en yakın örnekler olarak yaşandı. Bu nedenle nerede olursa olsun bu tür direnişlere maddi-manevi destek vermek, çevremizdekileri bu direnişlere duyarlı hale getirmek, her türlü araçla sınıf dayanışmasını ortaya koymak ve gelecekteki daha şiddetli çatışmalara şimdiden hazırlanmak gerekiyor.

Direnişlere işçi sınıfının genel grev-genel direnişini örgütleme perspektifiyle müdahale edilmelidir. Direnişlere müdahale kendi iç sorunlarının çözümüyle sınırlandırılmamalı, "Sınıfa karşı sınıf!", "Kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarıyla sermayenin topyekün saldırısına karşı sınıfın topyekün direnişinin köşe taşları haline getirilmelidir.

Ekimci bir işçi/İstanbul

Devrimci basına sahip çıkalım!

Burjuva basın düzenin uşağı ve halkın düşmanıdır. Gerçekleri ve doğruları yazmazlar. Yalan üzerine kurulmuş, çapıtılmış ve halkı aldatmayı amaçlayan haberler yazarlar sürekli. Bunlar kendi yaşadıkları ülkedeki vahşeti yazmadıkları gibi, başka ülkelerdeki "vahşet" üzerine yazılar yazacak kadar da ikiyüzlüdürlür.

Bugün Kürdistan'da yaşanan olaylar ne Bosna'da ne de Çeçenistan'da yaşanıyor. Devlet tarafından hergün bir iki tane değil, onlarca Kürt köyü, yüzlerce Kürt evi yakılıyor. Kundaktaki bebekler kurşunlanıyor. Kadınlara, kızlara tecavüz ediliyor. Bununla de yetinilmiyor, tüm bunar Kürt halkının öncüsü PKK'nın üzerine atılıyor. Devrimci bir örgüt kendi halkına kurşun sıkar mı? Hayır! Bunları yapan PKK değildir. O halkının ulusal çıkarları için mücadele ediyor.

Bugün Bosna'ya yapılan yardımlar kimin kasasına gidiyor? İlk akla gelen RP'dir ve Mercümek olayı bilinmektedir. Ayrıca Bosna'ya yapılan yardımlar bir televizyon şirketini de iflastan kurtarmıştır. İnter-star bu sayede iflastan kurtuldu. Düşünebiliyor musunuz? Siz "insaniyet" adına yardım ediyorsunuz, onları bunu kendi kirli işleri ve amaçları için kullanıyorlar.

Size şu çağrıda bulunuyoruz: Burjuva basına inanmayın; gerçekleri yazan sosyalist basını okuyun. Doğruyu yazan, ısmarlama haber üretmeyen, sadece ve sadece emekçilerin çıkarlarını düşünen devrimci-sosyalist basını izleyin, okuyun, sahip çıkın! Devrimciler ve komünistler bu yayınları çıkarabilmek için canlarını ortaya koyuyorlar.

Gerçek kurtuluş yolunu gösteriyorlar komünistler. Bu sömürü düzeninin nasıl yıkılabileceğini göstermeye çalışıyorlar bize. Bu uğurda savaşan devrimcilere ve komünistlere sahip çıkalım! İşkencelerde kaybettirilmelerine izin vermeyelim!

Yaşar-Doğan/İki genç işçi

Şubeler Platformu ve devrimcilerin birliğinin önemi

Düzenin artan terörü karşısında devrimci grupların güç birliğinin daha bir önem kazandığı bir süreçten geçiyoruz. Sermaye düzeni yaşamakta olduğu ekonomik, politik ve ideolojik tıkanıklığını en sert bir biçimde dışa vuruyor. 5 Nisan paketiyle açılan ve yeni saldırılarla devam eden ekonomik-siyasi terör grev ertelemelerine kadar vardı. Bu saldırılar karşısında devrimci hareket de halihazırda bir çıkış yapabilmiş değil. Özellikle işçi hareketindeki yükseliş belirtilerinin ortaya çıktığı bugün ileri çıkmak büyük bir önem taşıyor. Bu çerçevede sınıfa müdahalenin alanlarından biri olarak işçi platformlarında devrimci hareketlerin güçbirliği yapabilmelidirler. Stratejik sorunlara ilişkin ideolojik ayrılıklar böyle bir güç birliğinin önünde engel değildir. Bu tür birlikler sınıfta öteden beri devrimcilere karşı oluşmuş önyargıların kırılmasını da kolaylaştıracaktır.

Bugün Şubeler Platformu gibi oluşumların başını sendika bürokratları çekmektedir. Oysa bu tür oluşumların başında öncü devrimci ve komünist işçiler olmalıdırlar. Bu ise, bazı grupların yaptıkları gibi ara kademe sendika bürokratlarına dayanılarak değil, devrimci grupların birlikte davranmasıyla başarılabilir. Ancak sendikal reformizm etkisizleştirilebilindiğinde şubeler platformu devrimci bir rotaya çekilebilecektir.

C. Öz/İstanbul

Antakya'da Gazi Mahallesi katliamı protesto edildi

"Demokrasi Platformu", Gazi Mahallesi katliamını protesto etmek amacıyla, iki saatlik kepenk kapatma eylemi ve toplanan kitlenin sayısına bağlı olarak yürüyüş yapılabileceği duyurusu yaptı. Eylemin yapılacağı gün ise, yerel basma bir açıklama yaparak eylemden vazgeçildiğini bildirdi. Bu olumsuz duruma rağmen, yaklaşık 200 kişilik bir kitle toplandı. Ancak ortaya çıkan karşık durumdan dolayı kitlenin bir bölümü dağıldı. Geriye kalan yaklaşık 100 kişilik kitle ile, tüm organizasyon eksikliklerine rağmen yarı kendiliğindenci bir biçimde devrimci bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca alkışlar eşliğinde "Gazi faşizme mezar olacak!, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katil polis, katil devlet!" vb. sloganlar atıldı. Çevrede toplanan halk da alkışlarla yürüyüşe destek verdi. Yürüyüş planlanan yere ulaşmak üzereyken sermayenin terör güçleri müdahale etti. Kitle polisi yuhalayarak yürüyüşe son verdi. 12 Eylül faşist darbesinin ardından gerçekleştirilen ilk izinsiz yürüyüştü. Katılımın sınırlı olmasına rağmen tümüyle politik sloganların atılması bakımından anlamlıydı.

Bir Ekim okuru/Antakya

Susmak çıkar yol değil!
Vaatlere kanmayın, mücadeleyi sürdürün!

Arkadaşlar,

Bugün Polisan'dan işten çıkarılan 131 arkadaşımızın işlerine geri alınmasını sağlamak için vakit kaybetmeden direnişe geçmek zorundayız. Eğer bunu yapmazsak yeni tensikatlara davetiye çıkarmış oluruz. Bu gerçeği hepimiz biliyoruz. Sendika bürokratları, "kışkırtmalara kapılmayalım, yasal yollardan mücadele edelim" diyerek bizlere suçlu muamelesi yapıyor. Oysa, bütün yasaların işverenlerin çıkarlarını korumak için çıkarıldığını hepimiz biliyoruz. Bu yasalar işverenlere "işten çıkarma özgürlüğü" veriyor. Ama işçilerin buna karşı direnişe geçmesini yasaklıyor. İşverenlere lokavt ilan etme hakkı tanıyan, göstermelik grev yasalarına mı güveneceğiz? Hayır! Kendi örgütlü gücümüze ve haklı mücadelemize güveneceğiz. Sınıf kardeşlerimizin örgütlü desteğine güveneceğiz. Emeğimizin, onurumuzun, geleceğimizin sömürülmesine izin vermeyeceğiz. ...

Her türlü yasalcı, hayalci beklentilerden kurtulmalı, ona göre mücadelemizi yükseltmeliyiz. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, sermaye diktatörlüğünü, kendilerini hapsetmeye kalkıştıkları yasal cendereyi parçalamak zorundadır. Kürt halkı bunu başarmıştır. TC'nin yasaları Kürdistan'da sökmüyor. Aynı şeyi işçi sınıfı da başarabilir. Ve er ya da geç mutlaka başaracaktır.

EKİM Gebze. Bölge Örgütü'nün bildirisinden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Gazi'de öfke yolunu buldu:

"Katil polis, katil devlet!"

Gazi Mahallesi'nde devlet, kontr-gerilla provokasyonu karşısında, hiç beklemediği şiddette bir tepkiyle karşılaştı. Böyle bir tepkiyi hesaplamayan, karşısında direngen ve savaşkan değil, geri çekilen ve sinik kitleler bulmaya alışkın olan katliamcı çeteler korktular. Korkuları büyüdükçe saldırganlaştılar. Üzerine silahlarla yürüdükleri insanlar, taşla, sopayla, molotofla, hiçbir şeyleri yoksa göğüslerini siper ederek karşı yürüyüşe geçtikçe, terörün dozunu artırdılar. Direnişçi olsun olmasın önlerine çıkan herkesi joplarla, demir çubuklarla dövdüler.

Açıkça hedef seçerek, öne çıkan gençleri, direnişe önderlik etmeye çalışan devrimcileri katletmeye özel bir çaba gösterdiler. Öncü kararlı unsurları temizlemeyi başardıklarında, ortaya çıkacak boşluk ve moral yıkım sonucunda direniş gerileyeceğini, insanlar korkuyla evlerine çekileceğini umuyorlardı. Ama hiçbir şey hesapladıkları gibi olmadı. Korku direniş alanına giremedi. Düşenlerin yerine hızla yeni ve kararlı unsurlar geçtiler. Ölen her direnişçi korkuyu değil, kitlelerin öfkesini ve kinini büyüttü. Panzerlerin her yoklayışı, barikatları çelikleştirmeye, katil sürülerinin her yaylım ateşi direnişçilerin daha bir kenetlenmesine yolaçtı. İnsanlar her saldırıdan sonra "Katil devlet, katil polis!" sloganlarıyla yeniden polisin, devletin üzerine yürüdüler.

Düzenin hedef saptırma, olayları Alevi-Sünni çatışması olarak yansıtma çabaları boşa çıktı. Klasik senaryo bu kez, bir kaç yıldır Gazi'deki devrimci çalışma ile yaratılan mevzilere ve emekçilerin dizginlenemeyen öfkesine çarparak parçalandı. Gazi Mahallesi'ni ortasından bölen direniş barikatlarının bir tarafına emek cephesi, öteki tarafına ise sömürülenler cephesi mevzilendi. Gazi emekçileri bu mevzilenmeyi son ana kadar korudular ve barikatın emek cephesine yönelik her türlü "sızma" girişimine karşı önlemler aldılar. Ecevit, Zülfü Livaneli, Yıldırım Aktuna, Rıdvan Budak ve daha nice uşak yuh sesleriyle karşılandı. Bazıları canını zor kurtardı.

Aylardır ülkenin değişik yerlerinde ortaya çıkan ve çeşitli biçimlerde kendisine yol arayan ezilenlerin öfkesi, Gazi Mahallesi'nde yolunu buldu. Doğru hedefe kilitlenmeyi başardı ve ve hedefini hiç şaşırmadı. Her türle kafa bulandırıcı "mezhep çatışması", "provokasyon", "halkın arasına sızan kışkırtıcılar" vb. propagandalara rağmen, gerçek düşmanı sermaye devleti, onun kolluk kuvvetleri ve her türden destekçileriyle amansız bir hesaplaşmaya girdi. Burjuva düzene soldan ya da sağdan destek vermeye çalışan her türlü politikacı, sanatçı, gazeteci-yazar vb. bu hesaplaşmadan payını aldı. Ortalıkta dolaşarak fotoğraf ve film çekmeye çalışan burjuva medya, barikatların emekçi yakasında rahatça dolaşamadı. Fotoğraf çekerken "yakalanan" herkese kimliği soruldu. Burjuva medya, bu kimlik kontrollerinden sonra, kendilerine yönelik saldırılardan çoğu kez zor kurtuldu.

Gazi direnişi, emekçilerin ve tüm ezilenlerin gerçek dostlarını ve düşmanlarını pratikte net bir biçimde gösterdi. Sınıflar mevzilenmesinde yarattığı netlikle, sınıf savaşımının gereketirdiği "can bedeli mücadele" kavrayışıyla, zaman zaman hafiflese de sonuna kadar direnme kararlılığı ve öfkesiyle emek cephesinin hedefini ve mücadele yöntemlerini ortaya koymada önemli bir köşe taşı oldu.

Gazi direnişi ile, kendisine bir çıkış yolu arayan ezilenlerin öfkesi, gerçek düşmanma/sermaye devletine yöneldi. Direniş, geleceğin mücadelelerine canlı ve hiçbir biçimde küçümsenemeyecek bir deneyim bıraktı.

Komünistler bu direnişin kitle eylemlerinde yeni bir dönemin başlangıcı olduğu tespitini yaptılar.

Şimdi görev, bu direnişin derslerini kapsamlı bir biçimde çıkarmak, bu deneyimi devrimci proletaryanın kızıl savaş bayrağının üzerine kazımak olmalıdır.